Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 35 ● 1 февруари 1972 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

Пет кръга над Макоманаи

SAPPORO72

ЧАСОВЕ ОСТАВАТ ДО ПЪРВИТЕ ОЛИМПИЙСКИ СТАРТОВЕ В САПОРО. А ПО ПИСТИТЕ В СТОЛИЦАТА НА XI БЯЛА ОЛИМПИАДА Е ОЖИВЕНО КАТО В ДНИТЕ, КОГАТО ЩЕ СЕ ВОЮВА ЗА МЕДАЛИТЕ. ПРЕДСТАРТОВАТА ТРЕСКА Е ОБХВАНАЛА И СЪСТЕЗАТЕЛИ, И ОРГАНИЗАТОРИ, И ЗРИТЕЛИ...

стр. 8—9

УВЕРЕНИТЕ СТАРТОВЕ НА РЕСМИ РЕСМИЕВ ПРЕЗ ТОЗИ СЕЗОН ПО БЕЛИТЕ ПИСТИ У НАС И В ЧУЖБИНА „ПОДПЕЧАТИХА“ ПАСПОРТА МУ ЗА САПОРО.

АТЛЕТИКА ПОД ПОКРИВ

стр. 3

КОЙ ЩЕ БЪДЕ СЛЕДВАЩИЯТ?

стр. 7

МАЛКИЯТ ·ГОЛЯМ· ГРАД

Бяха изминали два часа, течеше третият, а „новата волейболна република“ се криеше все така свенливо от погледите ни сред заснежените върхари. Зимният вятър заледяваше стъклата на автобуса и очертанията на куполи и долини ставаха все по-мъгливи и измамни. Надигаше се малка снежна буря и всички в автобуса отдавна бяхме замечтали за побързия край на зимния ни път.

Какъв ти волейбол през януари сред тези върхари?!!

Каква мечта! Каква измислица! Каква смела и пресмела фантазия!

И каква реалност.

Когато Тома Чакъров ми разказваше, че Европоле със своята красавица-зала, в която толкова хора бяха влюбени, сега предлага най-добрите условия за подготовка; когато Янко Янков се върна от тренировъчен сбор и ми каза, че тук и въздухът е спортен, а Паца добави „и шампионски“; когато Тодор Симов разказваше за грандиозното посрещане на неговите кубински възпитаници – все ми се струваше, че всички малко пресилват краските на своите възприятия.

Но сега сам бях сред този млад волейболен свят и много неща ми станаха ясни. На първо място защо такъв именит педагог като засл. треньор Владимир Прохоров е дошъл да работи именно тук.

Минахме през стадиона с пистата, по която и в здрача бягаха атлетите на Благой Марков. Бягаха и не се страхуваха – вътре ги чакаха трите топли съблекални, топлите струи на петте бани и даже. . . сауна. Пътем надзърнахме в салона за силова подготовка, където десетина младежи свойски се разправяха с щангите и гладиатора. Попаднахме в салона за тенис на маса, минахме през двете зали, в които борците на града – участници в „А“ група, се въртяха като пумпали около вратовете си и. . . ето го и Прохоров!

Големият салон на залата. Висок таван, от който струи обилна светлина. Меки столове за зрителите – дори и на контролна среща нито един от тях не остава празен. И един възторжен орляк волейболисти. . . 200 деца и юноши (едва ли някъде има по-голяма масовост в момента) всеки ден от 7,30 до 10, от 13,30 до 17,30 и от 19,30 до 22 часа застават от двете страни на мрежата. Девет часа на ден звучат трелите на този грандиозен за мащабите на Европоле волейболен оркестър! През лятото волейболните кълнове се пръскат и навън – по петнадесетте волейболни площадки. Две от тях през тази пролет ще имат осветление и трибуни.

Прохоров, онзи фанатик, който и в София сриваше всички еталони по работоспособност, и тук сякаш е на път с огромния си труд да поднесе изненади. Виждаме го в ново амплоа да работи и с мъжки състави. Той заедно с помощниците си – учителите, хонорувани треньори Р. Кирчева, Д. Кирков и Г. Билев, директор на местния музей, са се нагърбили с подготовката на осем волейболни формации – във всички възрастови групи.

Сега женският състав, имащ победи над първодивизионните полски състави „Спойна“ и АВУЕВ, е кандидат за „А“ РВГ, а някои от по-малките реализираха и победи над свои връстници от софийски дружества. И все пак най-привлекателното във всичко си остават не тези успехи, а масовостта, огромната страст, която тук се заражда към играта.

Струва ми се, че с такива мисли идва на игрището и Прохоров, който веднъж ми бе казал, че за свой най-голям успех счита не спечелването на европейската клубна купа от „Левски“ през 1964 г., а победната 1966, когато 4 негови състава – пионерки, девойки младша и старша възраст и жени – станаха републикански шампиони. Сега този треньор, своеобразен рекордьор с 21-ма шампионски титли, спечелени от негови отбори, си е поставил благородната цел да покаже, че и малкият град може да бъде голям в спорта.

Когато в късния вечерен час закрачихме към хотела, моят колега изведнъж запита:

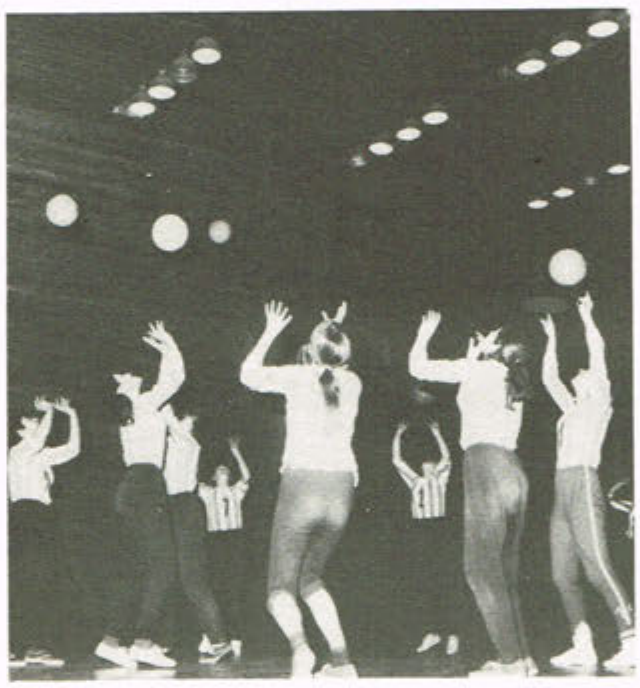
– А щяхме ли да дойдем тук, ако я нямаше тази зала?

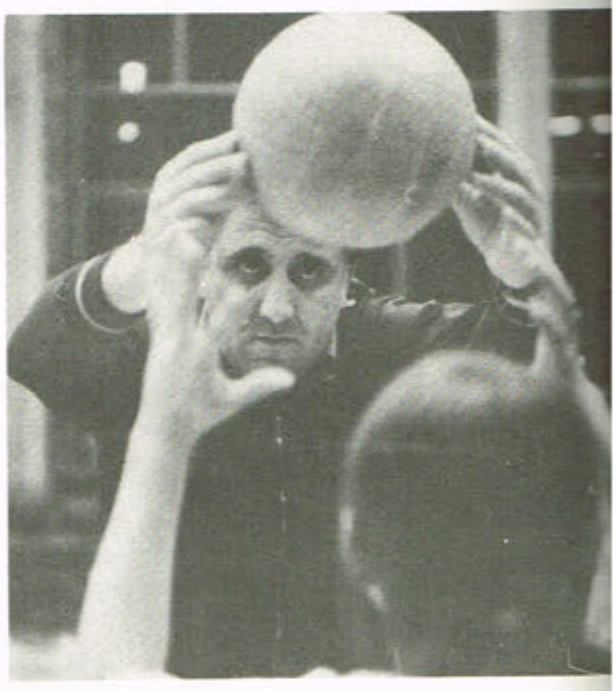
Щеше ли летецът да стане ас, ако не притежаваше съвършеният реактивен двигател, или Гагарин да стане символ и легенда, ако хиляди учени и техници не бяха създали условията за космичен полет?

Колцина бяха дали своя принос, за да израсне този спортен дворец? Срещнахме се с някои от тези хора. Някои членове на секцията, други просто „патриоти“, както сами се изразиха. Р. Стоянов, Н. Христов, Ц. Цонков, Ил. Кусев, С. Павлов, Г. Динев, Н. Чипев, Р. Деянов. . . Тези имена са еталон за обществена работа, по който трябва да се равняват мнозина от много градове с по-големи възможности и с по-малка инициативност. А когато опитът на европолци започне да се разглежда (в това не се съмнявам), всички волейболни деятели с особен интерес ще се спират на пирамидата за развитие на играта, за синтезирането и изпълнението на която положи много труд председателят на секцията Георги Лютов.

И накрая – наистина едва ли бихме писали репортаж за Европоле, ако преди 12 години учителят по физическо възпитание, сега председател на физкултурно дружество „Чавдар“, Михаил Моновски не се беше обрекъл на тази трудна работа – да направи спорт там, където е най-трудно – в малкия град. Когато преди пет години той започна да събира залата с примерно 2 лева в джобчето си, докато му бяха нужни 2000, „разумните“ причислиха постъпката му като „луда“. Какво „научи“ Моновски в тези пет години: дори и камъни да трябва, което е все пак по-леко от онова безкрайно чакане и тропане по разни врати за средства, работа на ръка, материали. Който и да е построил – той няма да му се поклони. На него и на онези запалянковци, които дадоха старта не само на волейбола, но и на целия голям, масов спорт в Европоле.

Климент ВЕЛИЧКОВ
Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПЪРВИЯТ ЗИМЕН МЕДАЛ

-Сега не е леко да си спомня как беше всичко: оттогава са изминали 16 години. Помня само, че преди старта се чувствувах съвсем обикновено и не се надявах на победа. Когато стартирах, като че ли забравих за всякаква „треска“, почти не се вълнувах. Но нашите запалянковци на финиша бяха твърде разтревожени: контрольорите ме пропуснали на 5-километровата отсечка и не предали никакви сведения. Всички решили, че с мене се е случило нещо. А после излезе, че съм на първо място. . .

Това кратко интервю е дадено от олимпийската шампионка в дългото ски-бягане на 10 км Любов Баранова (в миналото Козирьова) за нейната победа на 28 януари 1956 година, когато съветските спортисти спечелиха първия си златен медал на зимните олимпиади.

За да бъдем съвсем точни, трябва да кажем, че моя ден съветският отбор празнува на два пъти победи: кънкобегачът Евгени Гришин стана олимпийски шампион в спринта, като постави нов световен рекорд на 500 м – 40,2 сек. Но скиорите стартираха малко преди кънкьорите и по моя начин Баранова достигна първа златния олимпийски връх.

ПЪРВАТА СЪВЕТСКА СПОРТИСТКА-ОЛИМПИЙСКА ШАМПИОНКА НА ЗИМНИ ИГРИ, ЛЮБОВ КОЗИРЬОВА-БАРАНОВА

Двойният успех в третия ден на олимпиадата в Кортина д'Ампецо като че ли предопредели превъзходството на съветския отбор, който беше дебютант в зимните игри. Приели щафетата от своите съотечественици, съветските бегачи смело влязоха в спор с най-известните асове на ските. В бяганията на 15 и 30 км Павел Колчин спечели два бронзови медала. А съветският квартет – П. Колчин, Ф. Терентиев, В. Кузин и Н. Аникин – удържа блестяща победа в щафетата 4х10 км. Носител на бронзов медал в бягането на 50 км стана Ф. Терентиев.

Скандинавците изпитаха силно сътресение от удара, който им нанесоха съветските скиори. Но не по-малки изненади ги чакаха и на пързалката „Мизурина“.

След блестящото спринтьорско бягане на Гришин втори златен медал на ледената пътека – в бягането на 5000 м – спечели Борис Шилков, като установи олимпийски рекорд 7.48,7 мин. След това Гришин и неговият съотборник Юри Михайлов станаха съпритежатели на нов световен рекорд със златен медал в бягането на 1500 м, като показаха еднакъв резултат – 2.08,6 мин.

Олимпиадата в Кортина д'Ампецо ще остане паметна и за съветските алпийци. На тях се удаде в Доломитските Алпи да се доберат до единствения алпийски успех: Евгения Сидорова зае трето място в специалния слалом.

С блясък, без дори един равен резултат, завършиха олимпийския турнир съветските хокеисти. В седемте мача (в подгрупата и във финала) те забиха във вратите на съперниците си 40 шайби, като пропуснаха в своята само 9. Герои на турнира станаха Николай Сологубов, признат за най-добър защитник, най-резултатният нападател Алексей Гуришев и най-популярният – Всеволод Бобров, единствен съветски спортист, участник едновременно на летни (Хзинки) и зимни игри като капитан на сборния отбор по футбол и хокей на лед.

Дебютът на съветските спортисти на зимната олимпийска арена беше превъзходен. Те заеха първо място в неофициалното класиране по страни със 7 златни, 3 сребърни и 6 бронзови олимпийски медала и 66 точки, следвани от Австрия – 66,5, Финландия – 57, и други.

В Кортина д'Ампецо стартираха всичко 924 олимпийци от 32 страни в 24 дисциплини.

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“ СОФИЯ

Пощенска кутия 797

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор – Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“ 20121

АТЛЕТИКА ПОД ПОКРИВ

Неотдавна олимпийският шампион на кок дължина Боб Бимън заяви: *„Ще частвувам в състезанията на закрито и ко постигна резултат над 8 м, ще се андидатирам за Мюнхен“*. Тези думи и одтекстът им разкриват може би стинското значение на зимните състеза- ия в зала, бурно навлезли в практиката на европейците през последните 4–5 одини. Беше време, когато подобно на ного други спортове атлетиката се ислеше безапелационно към т. нар. лет- и спортове. Успоредно със стремително- о покачване на световните рекорди в оследното десетилетие обаче годишни- т цикъл на подготовка започна да проме- я облика си. Постепенно традиционни- е понятия „почивка“ (около м. ноември), подготвителен период“ (зимата и ранна- а пролет)-с полуетапите му и „състе- ателен период“ (май–октомври) започна- а да губят значението си. Започна да си робива път новият ритъм в целогодиш- ата тренировка (може би под влияние на звестните австралийски атлети, кои- о след завършване на състезанията в оята страна – края на март – предприе- ха продължителни турнета из САЩ и Европа и се включваха във всички най-сил- и състезания! Накратко казано, още пре- повече от 12–13 години се оформи идея- а за отпадане на подготвителния пери- д или поне за преобразяването му.

Атлетиката твърдо „окупира“ ортните зали през зимните месеци (не- абсимо от значителното увеличаване броя на кросовете). И не за старото ачение „обща физическа подготовка“, а ъзроденни тренировъчни занимания и ически спортни битки, които почти е отстъпват на най-вълнуващите йстяния на „царицата на спортовете“ рез лятото. При това тази „мини-ат- тика“ си има специфична прелест – непосредствения контакт между стезатели и публика...

* * *

Състезанията в зала не са нещо ново. ъ се практикуват в колежите и ниверситетите на САЩ още от начало- на века. В Европа опити за атлети- ски състезания в зала са предприети съ- що още преди – още през 1908 г. в Бер- ин. Но те не срещнаха привърженици, за- щото при тогавашните схващания за ри- мата на атлетическата година нямаха обяснение. Едва след Втората световна война, успоредно с еволюцията в схва- щанията на европейските треньори, атлетическите състезания на закрито ставаха все по-често. И от началото на 60-те години в Европа вече започна ожи- вяване на състезателния сезон „под покрив“. Два- та официални европейски шампионата (Виена – 1970 и София – 1971) бяха логи- чен завършек на това развитие. Но да не забравяме, че те бяха предшествувани от ред неофициални старта, наречени атлетически игри на закрито, и богати програми в зала на европейски- те столици. И може би това не е най-мало- важният фактор за изграждане на традиционни съперничества в ред дисциплини, като обичаен скок, тласкане на гюле, спий дължина и т. н., в които атлетите ще се явят в Мюнхен вече като добре познати съперници на най-силните си съперници.

И все пак за нашите състезания „под покрив“ се прибягва сравнително рядко път. Още повечето добрите атлети след народна- та победа направо своя „прощъпалник“ в спортното училище, сега зала „Славия“ по поради липса на подходящи съоръжения осъществяването ѝ се отложи завинаги. Впоследствие (от 1963 г.) бе използуван салонът на Партийната школа – тогава бяха установени и първите ни рекорди в зала, премина се през залите „Септември“, „Левски-Спартак“ и „Чавдар“, докато преди две години атлетите ни се сдобиха с модерната зала „Фестивална“, една от най-добре съоръжените в Европа.

Доскоро в състезанията на закрито цареше пълен хаос – както по отношение на теренте, тъй и по вида и броя на застъпените в програмата им дисциплини. Единство все още няма (затова и ИААФ не утвърждава световни рекорди в зала),

● СЪСТЕЗАНИЯТА В ЗАЛА – РОЖБА НА СЪВРЕМЕННИЯ РИТЪМ ● „НИЩО НОВО ПОД СЛЪНЦЕТО“ ● ЕВРОПЕЙСКИТЕ ШАМПИОНАТИ – ЕТАП КЪМ ПРЕМАХВАНЕ НА РАЗЛИЧИЯТА

ОТ ОСЕМНАДЕСЕТТЕ ЕВРОПЕЙСКИ ШАМПИОНИ В ЗАЛА ОТ СОФИЯ (МАРТ 1971) ОСЕМ ДУБЛИРАХА ТИТЛАТА СИ И В ХЕЛЗИНКИ (АВГУСТ 1971 Г.): ВАЛЕРИ БОРЗОВ (НА ПЪРВА СТРАНИЦА)НАЛЕЖЛА ЧИЖОВА (СНИМКА 1). ВОЛФГАНГ НОРДВИГ (СНИМКА 2), ХАРТМУТ БРИЗЕНИК (СНИМКА 3). И ОЩЕ – ЕВГЕНИ АРЖАНОВ, РЕНАТЕ МАЙСНЕР-ШЕХЕР, КАРИН БАЛЦЕР, ИЛОНА ГУЗЕНБАУЕР. ДРУГИ ПЕТИМА ШАМПИОНИ ОТ СОФИЯ ОСТАНАХА В ХЕЛЗИНКИ СЪС СРЕБЪРНИ МЕДАЛИ.

НАЙ-ДОБРИТЕ В СВЕТА

Посочени са само най-практикуваните раз стояния в метри на закрито

МЪЖЕ

60 м	Ф. Панкратов (СССР)	6,4	67
	В. Борзов (СССР)	6,4	68
200 м	Дж. Томас (САЩ)	20,8	71
400 м	Т. Смит (САЩ)	46,2	67
800 м	Д. Фрем (ГДР)	1.46,6	69
1500 м	Х. Норпот (ГФР)	3.37,8	71
3000 м	Р. Уайлд (Вбр)	7 47,0	70
60 м пр.	Г. Никел (ГФР)	7,5	70
	Т. Хил (САЩ)	7,5	70
Ск. вис.	В. Брумел (СССР)	225	61
Овч. скок	К. Исаксон (Шв)	542	71
Ск. дълж.	Боб Бимън (САЩ)	830	68
Тр. скок	В. Санеев (СССР)	16.95	70
Гюлле	Ал. Фойербах (САЩ)	21.00	72

ЖЕНИ

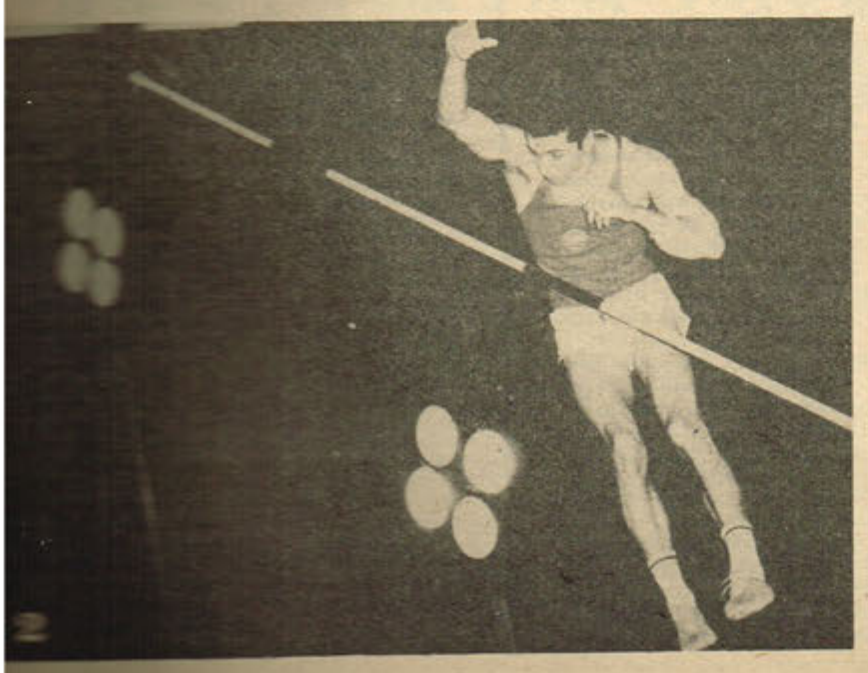
60 м	Р. Майснер (ГДР)	7,1	70
200 м	Е. Макгир (САЩ)	24,1	66
400 м	М Ньофвил (Ям)	53,0	70
800 м	Фалк-Янце (ГФР)	2.03,3	71
60 м пр.	Х. Розендал (ГФР)	8,0	70
	К. Балцер (ГДР)	8,0	71
Ск. вис.	Ил. Гузенбауер (Аб)	188	70
Ск. дълж.	Х. Розендал (ГФР)	668	71
Гюлле	Чижова (СССР)	19.70	71

но в последните три-четири години се предприеха редица стъпки към уеднаквяване. Тон за това даде преди две години учредената тогава Европейска атлетическа асоциация (ЕАА), която установи точен регламент за провеждане на ежегодните европейски шампионати в зала. Най-характерното в този регламент е настилката на пистата – дървена или покрита с изкуствена материя, наклоненните виражи (по подобие на колодрумите) и дължината на елипсовидната писта – 200 м. Очевидно е, че занапред всяка нова зала за атлетически състезания ще бъде строена с оглед на изискванията на ЕАА, макар това да не е задължително. Съществуващите в момента зали в Европа, на брой 58, имат различни дължини на елипсовидната писта – обикновено между 140 и 200 м, и най-разнообразни настилки – дърво, корт, марман, битум, асфалт и т. н.

Тази година е извънредно богата от- шания в зала. Само международ- ндар на ЕАА предвижда 29 международни първенства и турнири. В САЩ техният брой е над 30 (вътрешни и международни). Освен третия европейски шампионат (Гренобъл, март) ще се състои „Мач на гигантите“ в зала между СССР и САЩ в Ню Йорк (февруари). Естествено интересът към състезанията на закрито се повишава и от обстоятелството, че предстоят олимпийски игри, а практиката в последните години показва, че основните претенденти за титлите в каквото и да е състезание от подобен мащаб се очертават още през зимата, на състезанията в зала. Нека припомним, че осем от 18-те европейски шампиони в зала в София дублираха успеха си и на европейския шампионат в Хелзинки, а други 5 се окичиха със сребърни медали.

Ето че макар още да не е настъпил разгарът на състезанията в зала, вече са зарегистрирани 3 „световни рекорда“. В Албукерк 21-годишният Ал Фойербах постигна 20.995 м, в Мериленд ветеранът Мел Пендър изравни рекорда на 60 ярда – 5,9 секунди, а 19-годишната Черил Тусен подобри световния си рекорд на 600 ярда – 1.21,6. В Турку пък Васала (Фин) надмина най-стария „европейски рекорд“ – на 5000 м, като постигна резултат 14.02,6 мин. А времето на истинските битки у нас и в чужбина тепърва идва...

Марко ПЕТРУНОВ

ШАМПИОНИТЕ ОТГОВАРЯТ

С учудване и със загриженост сме получили много писма от редакционната поща. Всички задават въпроса: „Как се стигна до неудачното представяне на нашия женски волейболен първенец „Левски-Спартак“ в турнира за купата на европейските шампионки?“

С тези писма запознахме капитанката на „синьо-белите“ волейболистки, заслужилата майсторка на спорта Лидия МАРКОВА, която се постара обективно и честно да посочи причините за поражението:

„Втори сезон треньорът В. Господинов се занимава с нашия отбор, тренировките ни са поставени на научна основа, обемът и интензивността им са също на равнище и естествено дават резултати. Но заедно с това повечето от нашите момичета водят интензивна подготовка и в националния отбор и наред с напрегнатата вътрешна програма тези състезателки играха на световното и на европейското първенство, на спартакиадата на МВР от социалистическите страни.

Тренировки и състезания, състезания и тренировки – трудно е без отмора да се

достигна връх след връх в спортната форма, човек се изтощава не толкова физически, колкото психически. И сега подготовката ни за мачовете в европейския турнир съвпадна с тази за републиканския шампионат. Първата среща с „Панатинайкос“ ни затрудни главно с изморителното 24-часово пътуване до Гърция и обратно, в София пристигнахме на връх Нова година. След това бодисването на залата затормози подготовката ни, а до Холандия стигнахме отново след едно кошмарно пътуване в 3 ч. сутринта, недоспали тренирахме в 11 ч. и след това – отново път...

Дебютът ни беше срещу силен съперник – в „Бехервелд“ играят повечето от националките на Холандия. Срещали сме се няколко пъти, като винаги са ни взимали по един гейм. И макар че в спортнотехническо отношение ни отстъпват, ние проявихме колебливост при 1:1 гейма, тя бе „усетена“ от западногерманския съдия, който пред френетичните местни зрители направи много „пропуски“. Срещу „Локомотив“ (Москва), който в първенството на СССР има победи над шампиона „Динамо“ (Москва), направихме нашия най-добър мач през годината. След непрекъсната гонитба в сервизите, точките и геймовете загубихме решителната пета част с 13:15, за да останем в последната среща и с последна надежда да се изправим пред трудната, но изпълнима задача да победим чехословашкия шампион „Татран“ чисто – с 3:0. Пак повтарям – можехме да я изпълним, но ни попречи... малодушието! В първия гейм на 4 пъти се създаде обстановка да го спечелим, но две наши състезателки се скараха и... После победата не ни топлеше, рухнахме. А истинските спортисти не постъпват така, когато защищават цветовете на своето дружество, на родния спорт.

Неубедителното ни представяне изтъкна на преден план липсата на колективен дух в отбора, малодушието и отчаянието на някои волейболистки, недостатъчното чувство за отговорност. А след като създават наистина отлични условия за подготовка, дружеството и федерацията би трябвало да са и по-взискателни, когато се налага да се вземат категорични мерки. С прояви на „толерантност“ във възпитателната работа често се получават обратни резултати.“

Драги читатели,

Рубриката „Шампионите отговарят“ ще бъде постоянна на страниците на „Старт“. Пишете ни за всичко, което ви интересува, посочвайте кой от най-изтъкнатите ни състезатели и треньори желаете да ви отговори. И шампионите (сегашни и бивши) ще бъдат на ваше разположение.

ИМАШЕ ЧЕРТИ НА ДЕРБИ...

Мачовете между най-титлуваните отбори в който и да е спорт са били винаги сред най-очакваните и най-интересните – независимо от значението им за подреждането в турнирната таблица. За шампионата в женската „А" републиканска баскетболна група това беше срещата на първенеца „Марица" (Пд) с носителя на купата на НРБ „Локомотив" (Сф), с която в столичната зала „Сливница" беше даден стартът на пролетния полусезон от първенството на баскетболистките. Интерес, засилен от досегашното успешно представяне на двата отбора в съответните европейски клубни турнири и оправдан в различна степен от различните гледни точки.

ОТ СТРАНА НА „МАРИЦА" – НОРМАЛНО

Треньорът на пловдивчанки Тенчо Начев оценява така очакваното и постигнатото от възпитаничките му в тази среща: „Качествата на моя отбор и обстановката в първенството позволяват (и ни задължават!) да играем във всеки мач за победа. Разбира се, налага се да се съобразяваме и с качествата на конкретния съперник. За „Локомотив" се знае, че разполага със силни единици в борбата под коша, които умеят и успешно да завършват атаките, но куца в изнасянето и разиграването на топката, а и резервната скамейка не позволява да се дава отдих на титулярките. Възприетата от нас зонова преса целеше тъкмо това – да се притисне противникът там,където е най-уязвим, чрез непрекъснато затормозяване на играча с топката, чрез насищане на територията под нашия кош и чрез провокиране на едно темпо, което неминуемо ще се отрази отрицателно на принудените да го поддържат едни и същи състезателки на „Локомотив". Считам, че нашите баскетболистки успешно изпълниха задачите си и при това положение съвсем нормално победата бе спечелена от „Марица".

ОТ СТРАНА НА „ЛОКОМОТИВ" – ВЪЗМОЖЕН БЕШЕ И ДРУГ ИЗХОД

„Шампионките можеха да оставят двете точки в София – твърди треньорът на „Локомотив" Иван Георгиев. – Главно защото бяхме предварително готови да отговорим достойно на тактическия ход на колегата Начев. Напомням само, че с подобно оръжие се надяваше да ни сломи „Славия" в Прага и че тогава то се обърна срещу съперничките ни. Но неуспехът сега дойде предимно от личната изява на моите състезателки, които играха под равнището си, достигнато в последните три мача на отбора, и направиха немалко наивни и непростими грешки. Истина е, че човек греши, когато противникът му го застави да греши, но този път „принос" в това отношение имат и съдиите Б. Стойчев и Ас. Попович, които не успяха да изчистят играта и позволиха на физически по-силните пловдивчанки да надделяват буквално със сила и в отделните единоборства, и в мача като цяло. Разбира се, не искам да кажа, че „Марица" спечели незаслужено, но и моите момичета не излязоха срещу шампиона предварително победени, психически бяха готови да му дадат решителен бой и за малко не успяха да го огорчат първи и единствени в това първенство..."

ОТ НАША ГЛЕДНА ТОЧКА – РАДОСТНО РАВНОВЕСИЕ

С Тенчо Начев можем да се съгласим, че отборът му закономерно и естествено спечели победата,и не можем да сме съгласни с отхвърления от него риск в средата на втората част, когато авансът на „Марица" започна да се топи и когато той „дръпна" отбора си да заиграе „сигурно" – така, че да спечели, пък макар и минимално. Защото на „Марица" прилича не само да побеждава, но и да убеждава... С Иван Георгиев може да се спори дали евентуалното „изчистване" на играта би донесло полза на „Локомотив" с оглед на опасността твърде скоро водещите му състезателки да натрупат нарушения при едно съдийство, което „свири всичко". И да се признае правотата му, когато става дума за готовността (и надеждата) на „Локомотив" да спре победния ход на шампионките. Но така или иначе, играта и резултатът - 69:63(40:30) за „Марица" - в този мач между шампионките и носителките на купата сочат едно равновесие между нашите челни състави, което се чувствува още по-осезателно, ако се сравни с изхода на есенния им двубой, завършил с победа от 26 т. на пловдивчанки. Защото в нито един от изминалите 120 дни „Марица" не е показала колебания във формата си, а „Локомотив" непрекъснато набираше скорост.

И сегашното относително равновесие е равновесие на положителния полюс – едно безспорно завоевание на шампионата...

Петър ХАДЖИЙСКИ

КАКТО СЕ ПОЛАГА НА ПЕРБИ-СРЕЩА – БОРБА ЗА ВСЯКА ТОПКА. КАТО ТАЗИ МЕЖДУ СТ. ИВАНОВА (ЛОК) И Л. НЕНКОВА (НА ПОДА)...

ЕЛЕНА ПЕТРОВА (МАР – С ТОПКАТА) – ВЛЪХНОВИТЕЛКА, ОРГАНИЗАТОРКА, РЕАЛИЗАТОРКА В ОТБОРА НА ШАМПИОНКИТЕ.

ВЪЗХИЩЕНИЕ И...ЕДНА ВЪПРОСИТЕЛНА
ОТ КРОСА «ИВАЙЛО»

ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Всичко в неделния януарски ден бе чудесно! Топлото слънчево време и отличната организация на великотърновци превърнаха петия крос „Ивайло" в истински празник! Историческият хълм Света гора от рано бе окупиран от хиляди граждани. За празничната обстановка допринасяше и организираният ритуал – духов оркестър посрещаше и изпращаше бегачите по маршрута, а победителите бяха поканвани към почетната стълбичка за награждаване под звуците на възрожденска песен...

На кроса „Ивайло" – първата голяма републиканска проява за бегачите на средни и дълги разстояния – участвуваха представители от 28 окръзи и физкултурни дружества. Отново най-внушителна бе групата на сливенци – 45 състезатели, и то най-добрите! Радостно бе, че между многобройните атлети за първи път участвуваха и състезатели от Тервел, Момчилоград, Кърджали и други населени места, където „царицата на спортовете" тепърва си пробива път. Но ето че дойде ред и за въпросителната след изразеното възхищение! Тя е отправена към софиянци, които съвсем неоправдано подцениха тази прекрасна проява и огорчиха домакините за положения голям труд. Неочакваният „бойкот" на столичани заслужава сериозно внимание, тъй като кросът „Ивайло" не е спортна проява, записана безцелно в републиканския календар. Това бе първа сериозна проверка на найдобрите ни бегачи месец и половина преди Балканския крос в Амина. А от проверката отсъствуваха В. Амзина (ЦСКА), Т. Петрова и Дж. Бинева (ЛС), Г. Тихов (Чм-Вн) и други, на които се възлагат надежди. От София участвуваха единици и естествено всички победи бяха извоювани от провинциални състезатели, с изключение на 6000 м от новозагореца Ст. Шатов, който от есента е школник в армейската школа „Чавдар"... Впрочем новозагорци, в състава на сливенския отбор, имаха и други отлични изяви. Петко Йорданов и Динко Динев се класираха непосредствено след съотборника си Михаил Желев в основния кросов маршрут от 8000 м. В добра форма М. Желев подобри с близо половин минута собствения си рекорд на същия маршрут, като постигна високия резултат от 25,41,2 мин. С ново рекордно постижение спечели победа на 2000 м сливенката Анка Дончева – 7.00,2... И напълно заслужено отново купата „Ивайло" стана притежание на Сливен.

Кросът „Ивайло" поставя два сериозни проблема: използуването на подобни масови прояви за патриотичното възпитание на младежта (в това отношение великотърновци дадоха нагледен урок!) и второ – по-масовото участие на физкултурните дружества, като столичните би трябвало да дават пример на останалите от страната.

Спас ГЕТОВ
Снимка: Йордан СКРИНСКИ

БЕЛЕЖКА НА ДЕЖУРНИЯ РЕДАКТОР

Любителите на борбата у нас с вни-мание следят всяка проява на челните ни състезатели и отбори, донесли най-голямата слава на българския спорт. То-ва внимание е особено изострено сега, когато до олимпиадата в Мюнхен оста-ват само няколко месеца. Интересът и към първия кръг от републиканското отборно първенство по свободна борба, състоял се в неделя, бе голям. В Софи-я се срещнаха едни от ведущите наши от-бори – „Левски-Спартак", ЦСКА, „Септ. знаме", „Черноморец" (Бс), ч-иищо състави личат имената на реди-ца изтъкнати борци начело със светов-ния шампион Руси Петров. За съжале-ние борбите се проведоха при „закрити врати" в иначе хубавата (за тренировки...) зала на стадион „Раковски".

Домакин на кръга е „Академик" (Сф). Известни са ограниченията възможнос-ти на студентското дружество по от-ношение на зали и средства, но това съвсем не го оправдава. А още по-малко федерацията по борба...

Нима трябва зрителите да чакат са-мо най-големите състезания, за да мо-гат да видят нашите световни майсто-ри? Нима са малко привържениците на този спорт, които биха искали редовно да наблюдават срещите на своите лю-бимци, да следят успехите им, да се нас-лаждават на красивите схватки, да г-о опознават и подкрепят – така, както беше на световното първенство? Ако столицата не разполага с възможност за нормално организиране на състеза-ния от републиканско първенство по един такъв основен спорт като борба-та, трябва да се помисли дали да й се предоставя домакинство! Очевидно ста-ва въпрос за повече предвидливост и уважение към състезатели и зрители.

В Сапоро — добра организация и много проблеми

САПОРО (собствена информация).

Самолетът и честите промени в атмосферните условия не попречиха на олимпийците от различните краища на света да пристигнат в олимпийската столица на остров Хокайдо. Днес Токио до Сапоро непрекъснато кръжаха самолети, но отделни групи и българската от специалния електрически влак, който за около пет часа изминава разстоянието от 1000 км от японската столица до олимпийската зона, минавайки през най-дългия железопътен тунел в света, свързващ централния остров с Хокайдо.

Със самолет пристигнаха и българските олимпийци, в чиято чест на олимпийското село бе тържествено издигнат трибагреникът в изпълнение на химна на Народна република България. В олимпийското село, построено специално за XI зимни игри, на 5 км от центъра на милионния град на най-северния японски остров, са настанени вече около 1800 състезатели, треньори и други придружаващи лица от 35 държави. Помещенията на нежния пол са разделени от мъжките с дебела дъсчена стена, но заведенията за забави и отдих, ресторантите, пощенските за гости са общи.

Българските скиори се запознаха с пътешествието до връх Сиора, където ще се състои спускането. Пътешествието е приятно със супер моновлака. Това е най-отдаленото съоръжение, на 35 км от Сапоро. Пистата след последното уточнение е напълно готова за старт. Щабът има на разположение 10 000 подготвени войници и 500 специални джипа, които при обилен снеговалеж веднага ще приведат в изправност близо трикилометровата писта. По нея са инсталирани 58 камери, които ще позволят да се следи почти през цялото трасе всеки състезател. Така че телевизионните зрители ще имат по-добри от присъствуващите на финала възможности да наблюдават борбата на „снежните писмоносители", освен ако зрителите не предпочетат погледа си от пистата към големите екрани на трибуната. Същите камери след спускането на жени и мъже ще бъдат преместени на върх Теине, където са пистите за слалома и гигантския слалом.

Българите са уверени, тъй като писта за ски-бягане фактически обикаля олимпийското село, минава край спортния дворец на Макома и т.е. равнинна, като разликата на височините не надвишава 100 м при мъжете и 75 м при жените. Явно скоростната ски-техника ще си каже думата, тъй като очакванията и спусканията са по-скоро ограничени.

МИГОВЕ ПРЕДИ ГОЛЕМИЯ СТАРТ

Кога ще стартират българските олимпийци?

Първо трябва да се посочи, че на тържественото откриване в четвъртък на ледения стадион Макоманай ще участвуват всички. За знаменосец на българската олимпийска група е определен Петър Панков. В петък П. Панков и В. Ангелов ще участвуват на 30 км; в неделя Р. Ресмиев и Ив. Пенев ще стартират в нонстопа, а на следващия ден в редовното спускане; в понеделник е ски-бягането на 15 км. Идущата сряда и четвъртък алпийците ще участвуват на гигантския слалом – първо и второ спускане. На 10 февруари е последното ски-бягане – 50 км. Последният старт – специалният слалом за мъже – е насрочен за идущата събота и неделя. На 12 февруари е квалификационният слалом. Само петдесетте най-добри алпийци от квалификацията ще се състезават в неделя.

Преди стартовете тук в Сапоро изобилствуват сензациите от най-различен характер. Стана известно, че треньорите на алпийските скиори на Япония Курао Кужи и Кохроку Маеда са били осъдени съответно на три и две години затвор за злоупотреби по време на предолимпийската подготовка. Двамата са присвоили около 30 000 долара... Техните защитници са заявили, че тяхната злоупотреба в йени е по-малка поради девалвацията на долара... Вследствие на девалвацията всички цени са повишени. Таксата за пансион в олимпийското село е повишена с един долар на ден.

Във френската група се разгоря своеобразен скандал с допълнителното включване в отбора на Ани Фамоз, с което бе пренебрегната съпругата на Ги Перия – Жослин. Фамоз е предвидена за резерва в спускането евентуално на мястото на Флоранс Стьорер. Трите основни аббартистки на Франция са Маки, Жако и Мир. Маки единствена ще участвува в трите алпийски дисциплини. Но... в съботната тренировка основната френска състезателка падна и бе отнесена в болницата. Съобщено бе, че Маки е леко наранена и сигурно ще участвува на игрите. Някои подхвърлиха, че падането е било от леко по-леко, но с вдигането на големия шум-се прави предварителна застраховка в очакванията големи двубои Маки – Пръол... Истина е обаче, че след излизането от строя на Патрик Русел още две големи имена на алпийския ски-спорт не ще могат да участвуват на игрите – Клифърд и Митермайер...

Несъмнено център на внимание е нескончаемият двубой Брънделдж – ФИС. Изглежда, че президентът на МОК е срещнал сериозна съпротива в самите среди на МОК срещу т.н. негов „черен списък" на скиорите, обвинени за професионализъм. Няма да изненада, ако този „черен списък" остане в тайна!? ФИС е насрочил своя конгрес на 2 февруари. Той ще реагира веднага на всяко решение на МОК, което ще бъде в ущърб на скиорите. Някои от ръководителите на домакините, които явно са обезпокоени от провалянето на алпийските ски-дисциплини, направиха изявления, че нямат нищо против, ако състезанията се превърнат в световно първенство. Но нали алпийците като всички останали са пропътували хиляди километри за олимпийски състезания! ФИС вече направи компромис, като не включи този път олимпийските игри като етап от турнира за световната купа... Така или иначе, в Сапоро е целият световен ски-елит, който е дошъл да се състезава на пистите, а не... с доктрините на осемдесетгодишния милиардер от Чикаго. При това проблемите на олимпийското движение не се изчерпват с „черния списък", а с много по-актуални и жизнени въпроси като демократизацията на МОК, равноправното отношение към спортовете и много други.

Броени са часовете до откриването на XI игри, до тържествения момент, когато на ледения стадион ще лумне олимпийският огън, който сега изминава последните километри наостров Хокайдо. В Сапоро пристигат много гости и туристи от всички краища на света. Очаква се гостуването на прославения съветски космонавт В. Шаталов. От четвъртък в продължение на 11 дни несъмнено XI зимни олимпийски игри ще бъдат най-интересното и желано събитие, на което светът ще бъде пряк свидетел чрез телевизионния екран...

НАЙ-ВИСОКИЯТ ВРЪХ ЕНИВА С ОЧЕРТАНИТЕ ТРАСЕТА НА ПИСТИТЕ ЗА СПУСКАНЕ – ПЪРВАТА АЛПИЙСКА ДИСЦИПЛИНА В САПОРО.

НУЖНИ ЛИ СА РЕКОРДИ?

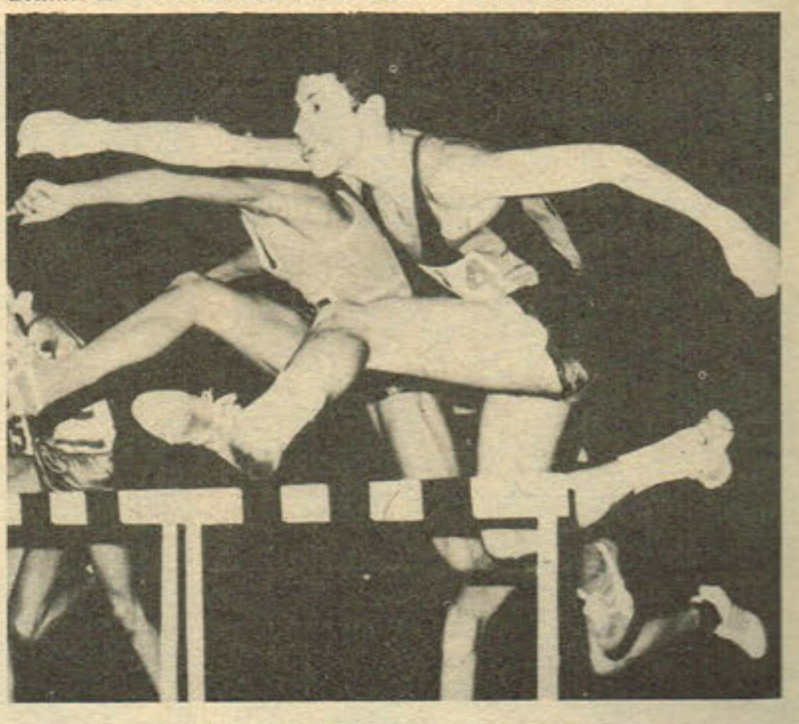
Всички стартове на младите атлети са насищени с особено очарование. Детската дързост и желанието за победа неволно завладяват. Масовата изява на пионерите и пионерките по време на републиканското първенство на закрито убеждават, че „денят" на атлетите наистина ще бъде добър! Трудно е да се отдели най-характерното: дали отличните условия, които предостави зала „Фестивална", или стройната организация и ред по време на първенството, дали големият брой участници – повече от 600 души, или редицата отлични резултати (през двата дни бяха подобрени осем републикански рекорда и един бе изравнен). Струва ни се, че е редно да започнем с... рекордите! Без да бъде омаловажаван големият стимул – подобряването на рекорд от млад спортист, – в пионерска възраст (на 14 години) рекордоманията не е нужна никому. Друг е въпросът, ако рекордьорът в една дисциплина се класира в тройките на още две, т. е. с него да е работено разностранно за развиване на необходимите качества, върху които в бъдеще ще се постигат високите резултати. Но да се работи едностранно, строго специализирано в тази възраст е неправилно. И съюзните треньори Бл. Костов и К. Милев са категорични – за пионери са нужни състезания на базата на многобоите. Въпросът подлежи на обсъждане и сигурно в скоро време ще бъде разрешен, но засега наредбите за републикански първенства, включително и за деца (!) определят допълнително количество точки в отборното класиране за всеки подобрен или изравнен рекорд!

... Сериозно тревожи състоянието на скок на височина, по-специално увличането по стила „Фосбъри". Този стил едва ли трябва да се отрече – с него авторът му спечели златен медал в Мексико, с него съветският атлет К. Шапка стана европейски шампион в Хелзинки. Но примитивният начин, по който се изпълнява от мнозинството, не може да не тревожи, а почти няма състезатели, които да се обучават в коремно-претъркалящ стил.

Достойнство на първенството бе голямата крачка напред, направена по отношение на подбора – това молкова важно условие в тази възраст. Двамата пловдивски препятственици Н. Колева (9,7) и Ам. Сарафов (9,0), рекордьорът на 800 м Е. Занев -Марек (2.06,1), спринтьорите П. Балтаджиев – Левски-Спартак (7,6) и Ж. Ангелов – Сп. З. (7,7), новата рекордьорка на висок скок Н. Йосифова – Шм (151), победителката на скок на дължина Л. Бакърджиева – Тр. (4,96) и още много други показаха отлични качества.

Григор ХРИСТОВ

АТАНАС САРАФОВ – ПО СТЪПКИТЕ НА СВОЯ БАЩА И ТРЕНЬОР.

«ДА СЪКРАТИМ РАЗЛИКАТА...»

В миналата събота-утрин излязоха нашите момчета олимпийци в Сапоро. С българските скиори и биатлонисти са отпътували за Япония и треньорите по изправяване на ски Ив. Ангелов и Ив. Ненов. Преди заминаването в Сапоро в централата на БСФС в София пратеникът ни Любомир Ангелов, всеки от тях, по две любопитни въпроса:

Любен ВРИНГОВ, треньор на алпийците: „Очаквам във всички алпийски дисциплини равностойна борба при „космически" скорости. Предполагам, че електронните уредби ще определят със стотни от секундата победителите. За нас ще бъде ценно, ако успеем да съкратим разликите във време в сравнение с досегашните ни участия..."

Ангел МИТОВ, треньор на ски-бегачите: „Скоростите и в ски-бягванията се увеличиха значително. Бегачите преминават над 6 м в секунда. Но влажният сняг в Сапоро може би ще повиши значението на полузването на новите вакса. Ще хвърлим сили поне един да се класира между първите тридесет..."

Петър ПАНКОВ: „За втори път ще участвувам на олимпиада, но вълнението ми е двойно по-голямо, защото искам да се представя по-добре от Гренобъл. А там се класирах 25-и на 15 км и 26-и на 30 км. Сега ще участвувам и на 50 км...

Венцислав Стояновв АНГЕЛОВ: „Първото участие е свързано с много неизвестни. Ще гоня... „златната среда"...

Ресми РЕСМИЕВ: „Ще бъда удовлетворен, ако се класирам в спускането и гигантския слалом сред петдесетте, а на специалния слалом при малко щастие в квалификациите да попадна на финала..."

Иван ПЕНЕВ: „Също като Ресми..."

За Сапоро заминаха и председателят на ПС на БСФС и зам.-председател на Българския олимпийски комитет Трендафил МАРТИНСКИ като почетен гост на организационния комитет на XI зимни олимпийски игри.

СТАРИТЕ ПРЕДСТАВИ И НОВИТЕ ФАКТИ

Пори и най-запалените привърженици на спорта все още не могат да се отърсят от тази стара представа за спортистите като за хора ограничени, хора с несериозно отношение към сериозните житейски проблеми. В последно време се създават все повече предпоставки за ново отношение към спорта и спортистите и все пак „общественото мнение" като че не държи много на новите факти.

Какви са наистина спортистите? Галеници на обществото, както мнозина си мислят, или хора с повече задължения, доброволно поети в името на една голяма любов – спорта? Инженери, лекари, архитекти, научни работници бивши спортисти вече допринесоха много за оформянето на едно по-благоприятно мнение за спортистите. Сега и младите, които тепърва поемат пътя към спорта и към своите обществени задължения, също дават своя принос към това ново понятие – спортист.

Основната „формула" за ученици и студенти „Труд, учение и спорт" често се съкращава в „труд и учение". Не бива да се забравя, че с това съкращение се проявява неразбиране към изискванията на младостта. Към изискването да расте здраво поколение. Към стремежа на младите да се състезават, да побеждават. Към все по-голямата нужда от движение.

В училище „Лиляна Димитрова" в Пловдив директорът строява цялата гимназия и поздравява спортистите, завърнали се с победа. За това, че са защитили честта на гимназията, на Пловдив, честта на републиката. В колко училища имат такова отношение към спортистите, такова признание на този обществено полезен труд (има и педагози, които ще се учудят, че се „смесва" спортът с труда)? Сигурно не много, щом като поне в сто училища досега сме чули: Ако имахме директор като този на „Лиляна Димитрова!"...

Не се иска много. Само повече разбиране. По-близко до проблемите на младите.

ВСИЧКО ИМА СВОЕТО ВРЕМЕ

От тях искаме да могат всичко: да са отличници в ученето, да тренират според съвременните изисквания на спорта, да ни вълнуват с добрите си игри на състезанията, да подобряват рекорди. Искаме, но малцина от нас се сещат да попитат: „Имат ли спортистите време за всичките изисквания." А още по-малко са хората, които са правили опит да им помагат в усилените дни на тренировки и състезания, на сесии и „класни", когато спортът и ученето искат и вземат своето.

Предизвиках мнението по този проблем на част от най-изтъкнатите варненски спортисти между учениците и студентите с една анкета на тема „Съотношението спорт-учение". На седемте въпроса отговориха трима майстори на спорта, седем кандидат-майстори и тридесет първоразредници. Само двама от 40-те спортисти са със среден успех. Трима от учениците са отличници, а всички останали са с успех над добър, но мъчно намират най-рационалното съотношение между спорта и ученето. И в това няма нищо чудно. Седем от спортистите тренират през седмицата 6 пъти по три часа, девет – 5 пъти по три часа, единадесет – 6 пъти по два часа, тринадесет – 4 пъти по два часа. Така спортистите остават длъжници и към спорта, и към ученето. За един студент или ученик от горния курс съвсем е недостатъчно да се подготви за два-три часа. (Човек може лесно да се досети: поне половината от спортистите са потенциални отличници!)

И другата страна: всеки баскетболист, студент, от отбора на „Черно море" приключва седмицата с 3 часа тренировки в по-малко от норматива. А когато трябва да се набави пропусканото в ученето или спорта (случва се често), това винаги става за сметка на съня (при 70% от спортистите), на културните развлечения или на други потребности. Ето какво пишат някои от анкетираните:

„Обичам да чета художествена литература, а от два месеца не съм прочел нито ред. Това лишение горе-долу понасям. Мъчно ми е, че не мога да помагам на възрастните си родители."

„В името на спорта се лишавам от всич... Иначе, за да може да се справи човек с тр... ностите в тренировките, в ученето, с ост... налото, което изисква съвременният жи... трябва да е бога."

„От какво се лишавам? Може да ми се смее... но има една празнина, която е особено болез... за всеки млад човек: аз нямам още момиче, к... то да обичам. Все не остава време за любов..."

Не заслужаваме ли тези хора повече внима... по-голямо признание и уважение? Не всеки м... да жертвува днес свидни и необходими неща... да има утре интересни състезания, подобр... рекорди, да има кой да устоява честта на ... жеството, на града, на родината.

Петдесет процента поставят личната ... центрация, сила, умение и воля над всичко. ... същевременно 30 процента от анкетиран... отправят справедливо искане да се намери ... рационална организация на учебното, трени... въчното и свободното време, за да няма ли... ния, за да има пълна изява.

Някои посочват и обективни предпостав... които не са за пренебрегване: преподавателя... да не се влияят, когато изпитват спортис... (вероятно все още се срещам и такива), да се ... чита трудът на спортиста за обществено по... зен (все още някъде не го признават), да ... освобождават спортистите от някои обществени задължения, които пречат ... подготовката за училище или за институт... за състезанията и т. н.

Спортните интернати и училища не мога... да приемат всички талантливи спортисти. Много остават да се учат в общообразователните училища, техникуми, във ВУЗ. „Всяко нещо – в своето време" – заключава един от анкетираните, използувайки латинската поговорка. Така е. Времето иска и спорт, и учене. Това приемат всички анкетирани с готовност, но трябва и да им се помага – от сърце, всеотдайно.

Петър ГЕРЧЕВ

СПОРТИСТИТЕ ОТ ПЪРВА ГИМНАЗИЯ

След няколко минути в I гимназия ще започне още един трудов ден. Преподавателите ще запознаят учениците с новия урок, после ще разтворят бележниците и класът ще замре. Горе-долу по едно време утихва цялото училище. Това е, когато всеки чака със затаен дъх да чуе кое име ще произнесе учителят. Разговаряме с голяма част от спортистите. Състезателките от националния девически отбор по волейбол Ваня Григорова и Снежана Вълкова са абитуриентки. Това е най-трудната година, трябва да се мисли за матурата, да се посещават курсовете за подготовка на кандидат-студенти, да се внимава за успеха, защото и двете са избрали бъдещи специалности, в които напливът обикновено е голям. Ваня иска да следва микробиология. Снежа – радиоелектроника. Успехът ѝ е отличен, но тя вече знае, че и много отличници остават извън списъците при тази голяма конкуренция. Нещо като състезание, но тук за четири часа трябва да се реши съдбата ти. И все пак момичетата не искат да се откажат от волейбола дори в това напрегнато време, когато им предстои най-сериозното „състезание". Те смятат, че имат нужда и от часовете на тренировките, които ги ободряват, и от часовете на състезанията, които ги приучват към по-голяма мобилизираност (а тя след няколко месеца ще им бъде особено необходима).

Защо са избрали тъкмо волейбола? И двете са единодушни: заради красотата на тази игра. Мрежата изключва грубото съприкосновение и остава място само за красиви комбинации... (всъщност питайте което искате момиче защо си е избрало който и да е спорт и ще ви каже непременно, че е заради красотата, и ще намери някой много убедителен аргумент да ви го докаже).

Тяхната преподавателка по история Здравка Иванова смята, че тъкмо тези спортисти-отличници и тяхното училище покриват представата ѝ за съвременна младеж. „Целта на нас, педагозите – казва Иванова, – е да дадем тъкмо такива хора, достойни за пример и уважение."

И все пак не всички преподаватели са на мнението на Иванова.

– Има някои, които си мислят, че като сме спортисти, се ползуваме с благоволението на учителите – казва Ваня. – Грешат. Струва ми се, че изискванията към нас са по-големи тъкмо защото сме спортисти. Като че искат да ни хванат да не знаем, та да кажат: „То не може две дини под една мишница," но ние пак се стараем така да учим, че да не даваме на никого основание да ни казва подобни неща.

Свежин Тошков, десетокласник, е от представителния отбор по плуване на „Левски-Спартак". За специалността, която той си е избрал, се готви отрано. Решил е да става радиоелектроинженер и затова е един от най-дейните в кръжока по електроника, чете вече и от техническата литература на баща си (радиоинженер).

Пламен Стоилов е волейболист в „Левски-Спартак", Александър Димитров – гимнастик в ЦСКА „Септемврийско знаме", но това не им пречи да са много добри приятели. И двамата смятат, че учениците, които не спортуват, си губят времето. При това отначало Сашо никак не искал да става гимнастик. Треньорите го убеждавали, че има талант за този спорт, пък на него му било по-удобно да разполага с цялото си време. А сега така се е увлякъл, че нищо не е в състояние да го откаже. Иска да стане първоразредник, а после вече и да помисли за голямата гимнастика...

След няколко минути първа гимназия ще започне още един трудов ден. Нашите нови приятели бързат към класните стаи, за да вземат участие в това ежедневно вълнение – нов урок и след това отварянето на учителските бележници, при което ми спира дъхът дори и когато си отличник.

Във физкултурния салон преподавателите Венета Луканова и Йордан Димитров се подготвят за новия урок. Говорим и с тях за спортистите и на тях им е драго да споменат, че сега е по-приятно да кажеш, че си преподавател по физическо възпитание, че техните най-добри ученици са и най-добрите в гимназията, че повечето от колегите им вече се отнасят с уважение към понятието спортист. И тук в този разговор стигаме до едно „но". Имали и при тях двама много добри волейболисти, но с двойки. Не пожелаха да им споменат имената. Сигурни били, че ще се оправят, защото едно от условията за участие в секцията е и добрият успех.

ВРЕМЕТО МЕЖДУ ДВАТА ЧАСА Е ВРЕМЕ ЗА ОТМОРА. ОКОЛО ДВАМАТА ПРИЯТЕЛИ САШО И ПЛАМЕН ВИНАГИ Е ОЖИВЕНО.

Снимка: Янко ГЪРОВ

Спортистите от първа гимназия не се отличават по нищо от останалите. Момичета и момчета, които учат, избират си вече бъдещите професии и отделят по няколко часа от претрупаната си програма за спорт. Навсякъде има и по един-два, на които не споменават имената, но нали и между неспортистите има, и то много повече?

Велизар ЗАХАРИЕВ

ЖАЖДА ЗА ЗДРАВЕ И ЖИЗНЕРАДОСТ

Колко млади хора остават извън отборите и спортните състезания? Обикновено този въпрос не се задава. По-често правим отчети и статистика за броя на отборите, как се увеличават състезателите в тях и т. н.

Точно затова ни се видя интересна и полезна идеята на отдел „Учащи" при ГС на БСФС в София да се включат в няколко вида спорт ученици, които не са картотекирани в никой отбор. Това са младежи без претенции за големи състезатели, но нелишени от желание за спортуване, напротив, дори обидени, че досега никой не е полагал грижи и те да тренират редовно. Най-отзивчиви към тази нова идея се оказаха специалистите от София по волейбол и тяхната федерация помогна да се организират няколко групи, във всяка от които са включени по 15 души. Тренират три пъти в седмицата и един път в месеца участвуват в състезания. Само няколко седмици бяха необходими, за да се види с какъв жар тези младежи играят и каква силна „състезателна" амбиция се ражда у тях, когато отборите застанат един срещу друг. Първите начални страхове, че всички усилия ще отидат на вятъра, вече отпаднаха. Сега отдел „Учащи" подготвя програма и с федерациите по баскетбол и лека атлетика. Добрата инициатива се оказа наистина полезна, но са необходими и усилията на комсомолските организации, учителите по физическо възпитание, дружествата. Не бива всичко това да мине само като „мероприятие" по план и след време огнищата да загаснат, младежите да кажат и „този път нищо не излезе".

●

НА СНИМКИТЕ:

1 *ПЪРВИЯТ РАЗБОР СЛЕД ПЪРВАТА ЗА... ГУБА...*

2 *СРЕЩАТА МЕЖДУ ТМЕТ И „ВИЛХЕЛ... ПИК" Е ЗАВЪРШИЛА С ПОБЕДА НА ОТБО... РА НА ТМЕТ (ТРЕНЬОР КОСТОВА), НО МОМЧЕТАТА ИСКАТ ВЕДНАГА ОЩЕ ЕДНА НЕОФИЦИАЛНА СРЕЩА – ПОБЕДЕНИТЕ С АМБИЦИЯ ЗА РЕВАНШ, А ПОБЕДИТЕЛИ... ТЕ ДА ДОКАЖАТ, ЧЕ РЕЗУЛТАТЪТ НЕ Е СЛУЧАЕН...*

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

КОЙ ЩЕ БЪДЕ СЛЕДВАЩИЯТ?

"А" НАЦИОНАЛНИЯТ ОТБОР Е ПРЕД ПРАГА НА ТЕЖКИ СРАЖЕНИЯ — ЗА КВАЛИФИКАЦИЯТА ЗА ОЛИМПИЙСКИЯ ТУРНИР, ЗА СВЕТОВНОТО ПЪРВЕНСТВО. ИСКАМЕ ДА ВИДИМ ПЪРВИЯТ НИ ОТБОР ПО-СИЛЕН ОТ ВСЯКОГА... МНОГО СА ФАКТОРИТЕ, КОИТО ЩЕ ДО ПРИНЕСАТ ЗА ТОВА. ДНЕС СЕ СПИРАМЕ САМО НА ЕДИН ОТ ТЯХ — НА СВЕЖАТА СТРУЯ, КОЯТО МОЖЕ ДА ВЛЕЕ НОВА КРЪВ НА ОТБОРА, НА КАНДИДАТИТЕ ЗА ДЕБЮТ...

...И ЕДИН ОТБОР БЕЗ ПРЕТЕНДЕНТИ

Всеки отбор от „А" РФГ може (поне на книга...) да предложи дебютанти за националния отбор на страната. С изключение на ЦСКА „Септемврийско знаме"...

Защото в списъка на шампионите фигурират имената на 12 състезатели, играли в представителната единадесеторка общо 229 мача.

Единственият титуляр на армейците, който не е обличал трицветния екип е Кирил Станков. Но има толкова сигурни „стари" централни защитници...

ЗА ПЕТ ГОДИНИ 31 ДЕБЮТАНТИ

ЕДИН ТОЛКОВА СЛОЖЕН ПРОЦЕС

Няма нищо по-естествено от промените в един футболен отбор. Особено в един национален състав... Причините са и обективни – свързани са с неумолимия закон за смяната на спортните поколения, с постоянно различните изисквания към играчите; и субективни – произтичат от треньорските схващания (нали всеки селекционер има свои концепции...), контузиите, резките колебания във формата на веднъж избраните, други непредвидени случайности. Всички те, взети заедно, водят до динамиката на съставите, която е колкото привлекателна (нали всеки път искаме да видим нещо ново...), толкова и пълна с изненади (та понякога един единствен винт може да разцентрова цяла машина!). Законът, макар и неписан, остава закис дебютанти – повече или по-малко – винаги ще има.

Някъде се страхуват от тях. Вълнуват се от възможното нарушаване на колектива, от лесно разбираемото спадане в играта на новака, попаднал в съвсем нова среда, с нови задачи и отговорности. Другаде гласуват по-лесно доверие на по-широк кръг футболисти. Просто считат, че онзи, който играе силно, може да се представи добре независимо от фланелката на гърба си, че свежата кръв, преляла на отбора, е винаги полезна. Едва ли е нужно да се взема страна в този толкова стар спор. Дори изглежда логично да се приемат и двете гледища.

Трудно е да се каже *кога* е най-удобният момент за по-генерални промени в един сборен състав. Строгата цикличност на европейските и световните шампионати държи отборите в почти постоянно напрежение. Практиката може би би подсказва като най подходящ периода, в който се играят срещите за европейско първенство. Той също крие рискове; но те са неизбежни. И е далеч по-нормално да се поемат в по-малкото състезание, отколкото да се правят експерименти в квалификационните срещи за световно първенство или в самото навечерие на финалите. Но във всички случаи промените трябва да се правят внимателно. Практиката – и в чужбина, и у нас! – показва, че рядко се отива далеч с коренно нов състав. Затова цифрата 31 (за дебютантите в „А" отбора през последните пет години) изглежда твърде голяма, над възможностите на нашия футбол. Впрочем само през миналата година почти половината от новаците не показаха нищо повече от това, че не могат да допринесат за повишаване класата на българския представителен състав.

Едва ли може да се даде рецепта и за *критерия* на смяната. Дали да се изхожда от показването от двама („стар" и млад) играчи сега, или да се предвижда състоянието им след една, две или повече години. Но във всички случаи е нормално дебютантът да е най-малко равностоен на своя съперник. В повече от случаите включването в отбора „в аванс" само заради младостта е давало лоши резултати.

И тук отново се сблъскваме със „стар" въпрос – късно ли узряват нашите футболисти, каква е най подходящата възраст за включването им в първия състав? Едно изследване на „стартовата възраст" на състезателите, играли най-много срещи в „А" отбора или пък са били обявявани за футболисти № 1 на страната, показва, че те са ставали национали между 19 и 26 години. Половината от тях са прекрачвали прага на първата единадесеторка на страната между 19 и 21 година – Илиев, Пенев, Аспарухов, Жечев, Якимов, Бонев, Ракаров и Диев; в другата половина пък са рекордьорите по броя на участия Колев и Ив. Димитров, макива изтъкнати играчи като Шаламанов, Божков, Найденов, Манолов, Котков и Аладжов. Т. е. още веднъж няма правило.

...Вероятно и през новата година ще има дебютанти в „А" националния отбор. Въпреки многобройните експерименти през миналия сезон все още не може да се говори за стандартен състав, все още има дефицитни постове. Има и състезатели, които с игрите си в първенството показаха, че са достойни за доверие. За най-сериозните кандидати, включени в разширения състав, разказваме днес.

Те, както и голяма част от „старите" в отбора ни карат да вярваме, че до старта на квалификационните срещи за световно първенство ще имаме и по-стабилен, и по-обигран тим.

Цифрата на пръв поглед е изненадваща голяма – та това са почти цели три отбора. Но е факт – ето дебютантите от 1967 г. насам:

1967 г.: Бонев (Лок. Пд), Гайдарски (ЛС), Т. Колев (Лок. Сф), Митков (ЛС);

1968 г.: Пешев (сега – Н. Л.);

1969 г.: Аладжов (ЛС), Г. Георгиев (сега – Сл.), Ивков (ЛС), Коцев (Сл.), Марашлиев (ЦСКА), Михайлов (Лок. Сф), Филипов (ЦСКА);

1970 г.: Йорданов (ЦСКА), Б. Колев (м., сега ЦСКА), Маринов (Дун.), Петк (Бер.), Зафиров (ЦСКА), Денев (ЦСК Аманасов (ЦСКА), Райков (Бот.);

1971 г.: Михайлов (ЛС), Горанов (Л Сф), Пенков (Бот.), Христакиев (Л Сф), Величков (Ем.), Йонов (Сл.), Г. Ва лев (Ем.), Мл. Василев (Ак.), Г. Васи (Лок. Пд), Цветков (ЛС), Я. Кири (ЛС).

...И въпреки това от тези 31 състе мели не могат с дам съставени и отбора в точни ъл на думата. За то един дори под ностен анализ на с ъка подсказва, че почти през целия пе од основна задача е била... запълване на дефицитни постове. Нужен ли е пример – били са привлечени осем но крила. Оставяме настрана факта, че ф нелките с № 7 и 11 са били обличани и „стари" състезатели, и от играчи, кои са изпълнявали други функции.

И нещо друго – забележете колко от зи национали вече не кандидатстват „своите" места...

Материалите на страницата са написани Митьо ЕКСЕ
Снимки: Димитър МИХАЙ

ЛЕВИ КРИЛА

ВЪЗМОЖНОСТИТЕ СА ПРЕД ВАС!

В миналото вече бяха изпитани няколко футболисти в „А" националния отбор. И все пак остават дефицитни постове. На първо място сред тях – левите крила...

Близо много опити бяха направени в последните години! Изпробвани бяха и „типични" и „фалшиви" леви крила. Намериха място и „стари", и млади състезатели. А проблемът остава и сега. Най-сериозни кандидати изглеждат Минков и Дерменджиев. Но каквито и да се представят те, въпросителните ще останат. Защото единият е на 28, другият на 31 година...

Сериозни кандидати няма, макар че някои състезатели имат подчертани възможности. Нима не може повече Георги Георгиев („Славия"), който е участвувал вече в „А" отбора? Нима не може да се разчита в близко бъдеще и на Пашов („Локомотив")? Не трябва ли да се замисли за Димитров („Берое")?

„Резервни" варианти има!... Нужно е обаче повече трудолюбие, старание от потенциалните кандидати.

За да има истински кандидати за „истинско" ляво крило!

СТЕФАН СТАЙКОВ

вратар на „ЖСК-Спартак", роден на 3 октомври 1949 г., участник в младежкия национален отбор на страната

ни бе представен от неговия дружествен треньор Стефан СЕМОВ: „Стайков има всички качества да израсне като голям вратар. Той има отличен рефлекс, голяма пъргавина, лови сигурно топката. На тренировките показва изключително трудолюбие, постепенно овладява сложното майсторство да предугажда ходовете на съперника, да разбере рано откъде ще дойде опасността. Стайков все по-добре ръководи и защитата пред себе си. Разбира се, той все още има и какво да учи. На първо място трябва да обърне повече внимание на играта си извън рамката на вратата. Убеден съм, че и в това отношение той няма да закъснее да покаже възможностите си."

ДИМИТЪР ДИМИТРОВ

нападател на „Берое", роден на 20 ноември 1949 г., участник в младежкия национален отбор на страната

постави кандидатурата си според треньора на старозагорци Христо МЛАДЕНОВ, защото „е сериозен футболист, който е дисциплиниран на терена и извън него и показва голямо усърдие в тренировките. Димитров има завидни кондиционни възможности и един от най-бързите играчи на „Берое". Силата му е в непрекъснатото движение по терена на високи скорости, в хубавия и мощен удар към вратата особено с левия крак. Трябва да подобри погледа си върху играта, да придобие още по-добра скоростна техника, играта си с десния крак и с глава. С повече опит в големи срещи (досега е играл само 25 мача в „А" РФГ...' той може да придобие и по-добра ориентировка в сложни ситуации."

ИВАН СТОЯНОВ

полузащитник на „Левски-Спартак", роден на 20 януари 1949 г., майстор на спорта, многократен участник в юношеския и младежкия състав на страната

през погледа на треньора на „сините" Йончо АРСОВ: „Стоянов е играч с определени качества – изключително трудолюбив на терена, много издръжлив, със стремеж да играе на голям периметър. За него един двубой не е никога загубен, умее да обезвреди своя директен съперник, да изпълни точно поставената му задача. Сега се стремим да подобрим играта му и като атакуващ полузащитник. Той има добър поглед върху играта и добро пласиране – това ще му позволи да се развива и като организатор на атаките, и като участник в крайната им фаза. Особено ако поработи повече за своя удар към вратата."

БОРИСЛАВ ГРИГОРОВ

център-нападател на „Сла роден на 21 юни 1947 г., май на спорта

според треньора на „бел Александър ИЛИЕВ има мяс „А" отбора на страната: „В състав винаги трябва да им рач тип „маран", който непр нато да „притеснява" проти ковата защита. Убеден съ през следващия сезон Григоро играе по-добре отвсякога. Т отърсва все повече от ста ността в играта си и став по-труден за обезвредяване. играе на по-широк периметър то изскача неочаквано от в позиция и с това затруднява щитниците. Един анализ на белязаните от него голове есента показва, че постига хите си именно така. Най-се ният проблем у Григоров е пребори с възбудните про които често преобладават го."

Пет кръга над Ма

След два дни в далечна Япония ще лумне олимпийският огън. И петте олимпийски кръга, озарили стадиона Макоманаи, ще привлекат вниманието на цялата световна общественост. Защото още веднъж всички честни хора по света ще видят в олимпийските игри осъществяването на своите стремежи за мирно съревнование, за хармонично развитие на младите поколения, за духовно и физическо съвършенство на човека.

Ще има безспорно много оспорвани спортни битки, ще бъдат превзети нови, още по-високи върхове в спорта. Онова, което доскоро изглеждаше само част от фантастиката в спорта, ще бъде дело. А наред с това дните на зимните олимпийски игри ще бъдат празник за младежта, на нейното желание за опознаване, мирна надпревара и сприятеляване.

Тон и този път ще дават пратениците на социалистическите страни и преди всичко представителите на СССР, първата спортна сила в света. Точно те – и с изключителното си спортно майсторство, и с кавалерския си дух в борбата – ще демонстрират повече от всички други осъществяването на олимпийските идеали.

Нашата страна е представена с малка група. Шансовете да се наредим в челните редици на световния елит в зимните спортове са минимални. Но целта на далечната експедиция не може да се изчерпва единствено с олимпийския принцип, че „е по-важно да се участвува". Дните на зимните игри трябва да бъдат използувани за сверяване на нашия курс спрямо световните тенденции в развитието на зимните спортове. За да стане по-близко осъществяването на партийната повеля за по-бързото развитие на тези спортове в социалистическата ни родина.

НАШИТЕ СИНОРИ В САПОРО

ИВАН ПЕНЕВ

На XI зимни олимпийски игри в Сапоро, Япония, България ще участвува в ски-състезанията с двама представители в алпийските дисциплини и двама – в бяганията. Ето имената на тези, които получиха билети за Сапоро:

АЛПИЙСКА КОМБИНАЦИЯ

Ресми РЕСМИЕВ – роден на 15 април 1947 г. в Самоков, абсолвент във Висшия лесотехнически институт, сега военнослужещ, състезател на ЦСКА „Септемврийско знаме". Републикански шампион в алпийските дисциплини през 1969, 70 и 71 г. На универсиадата във Финландия се класира на 19-о място в гигантския слалом и на 14-о в алпийската комбинация. Носител е на купата на в. „Отечествен фронт" за 1972 г.

Иван ПЕНЕВ – роден на 20 януари 1950 г. в Самоков. Работи като инструктор в дружество „Рилски спортист" в Самоков и се състезава от името на същото дружество. Републикански шампион в дисциплината гигантски слалом за 1971 г. на второ място в слалома от състезанията за купите на в. „Отечествен фронт" през 1972 г.

Треньор – Любен Врингов.

СКИ-БЯГАНИЯ

Петър ПАНКОВ – роден на 20 април 1945 г. в София. Висше лесотехническо образование, военнослужещ, женен, състезател на ЦСКА. Многократен шампион на страната на 15 и 30 километра и в щафетните бягания. Участник на олимпиадата в Гренобъл през 1968 г.

ВЕНЦИСЛАВ СТОЯНОВ

Венцислав СТОЯНОВ – роден на 18 февруари 1948 г. в с. Полянци, Софийско, студент във ВИФ „Георги Димитров", състезател на ФД „Славия", републикански юношески шампион.

Треньор – Ангел Митов.

Водач на групата е Георги Варошкин.

КАК СЕ РОДИХА ЗИМНИТЕ ОЛИМПИЙСКИ ИГРИ

Произхода на зимните мпийски игри няма да отем при древните елини. Те ко са виждали сняг и въобне са познавали ските, иззувани още преди 5000 годиот жителите на Севера. Въки това на историческия игрес в 1894 г. в Париж, на то било решено да се възобят античните олимпийски и, между дисциплините в етата програма фигурирал един зимен спорт – пързално с кънки. Това не било слуно. Още през 1889 г. кънкьоте организирали своето първо световно първенство. Но з 1896 г. в Атина нямало усия за този спорт, а в Пак през 1900 г., въпреки че ките пак фигурират в прои мата, състезания отново се организират. Лондон, грам-домакин на олимпийските ри от 1908 г., притежавал е от 1895 г. „Дворец на ле". Тук за първи път този зин спорт става на практика мпийска дисциплина. Нещо Вече – оспорваната борба едизвикала изключителен терес и трибуните били изпълнени с публика. Накрая едският кънкьор Улрих акхов добавил към своите ге световни титли и титлата на олимпийски шампион. победата му не дошла съвсем лесно. Във волната програма той бил изпреварен от един уг швед – Рихард Йохансон, имал и шанс, че руският шамон Николай Панин, който ед задължителната програзаемал първото място, се казал поради контузия. При ните се наложила англичанката Мейдж Сиерс – една изключителна кънкьорка, която през 1902 г. завоювала сребърен медал на световното първенство за... мъже! След редица спорове и след прекъсването на игрите по време на Първата световна война на олимпийските игри в Анверс 1920 г. освен фигурното пързаляне с кънки в програмата се явява вече и втори зимен спорт – хокеят.

На конгреса на МОК в Лозана през 1921 г. отново се разисква въпросът за „бялата" олимпиада. Разпаленте й поддръжници (представителите на Франция, Канада и Швейцария) се сблъскват с опозиционните схващания на шведи, норвежци, а даже и на председателя на МОК Пиер дьо Кубертен. В края на краищата френското предложение „Всички страни, организатори на олимпийски игри, според възможностите си да организират и състезания по зимните спортове" се поставя на гласуване и получава мнозинство. Така можем да считаме, че това решение на конгреса представлява „актът за раждане" на зимните олимпийски игри – независимо от това, че на конгреса на МОК в Рим (1923 г.) шведите отново настояват и се налагат първата изява на зимните спортове (програмирана за 1924 г. в Шамони) да не се назове „олимпийски игри", а „международната седмица на зимните спортове, по случай VIII олимпиада".

Но това са само проблеми по формата, но не и по съдържанието и фактически зимните олимпийски игри започнаха своето летоброене от Шамони, 1924 г.

Г. Напалков:

ПОБЕЖДАВАТ СИЛНИТЕ ДУХОМ!

Рядко родителите сами отвеждат децата си в школите по ски-скок. Напротив – като научат за увлечението на сина си, те обикновено се мъчат да го откъснат от трамплина. Но полетите неудържимо привличат момчетата. А когато заедно с тях скача и един световен шампион, никой вече не може да ги спре... За младежите от град Горки такъв кумир стана двукратният световен шампион от 1970 г. заслужилият майстор на спорта Гарий Напалков. Да чуем какво мисли той за себе си и за своята красива спортна дисциплина...

– Как ще обясните голямата популярност на ски-скоковете в Горки?

– Преди всичко с това, че при нас има къде да се скача. Откакто се помня, и в училище, и в къщи постоянно се говореше за скокове, особено след състезанията на най-добрите от големия горкиевски трамплин.

– Кой е вашият кумир в спорта?

– Момчетата винаги си избират герои, мъчат се да им подражават. Ние, горкиевските момчета, мечтаехме да скачаме като Времянников... Особено голяма роля в спортния ми живот изигра световното първенство през 1966 г. Бях още юноша, но ме включиха в групата на съветските скачачи. Останах поразен от скоковете на норвежеца Виркола. Той притежаваше особена техника на отскока, която му позволяваше при излитането напред веднага да „легне" върху ските и агресивно да завърши скока.

– Какви качества са необходими, за да станеш скачач: смелост, характер или нещо друго?

– Скоковете от трамплин са невъзможни без смелост. И без твърд характер. Но има още едно важно изискване – трябва да обичаш спорта си. Колкото до смелостта, могат да се кажат доста неща. Хората не се раждат герои. Всеки се страхува при първия си скок. Страхувах се и аз. На малък трамплин всичко е нормално. Но когато се качиш на големия трамплин и погледнеш пропастта пред тебе, трудно е да се преборищ със страха! В тия мигове се решава въпросът, кой ще победи – ти или страхът? На края решаваш да се засилиш и литваш над шанцата... Не си паднал! И изведнъж добиваш увереност, забравяш страха и бързаш да скочиш още веднъж. Това значи, че си победил. Спечелил си своята най-голяма победа... Но понякога се случва и да паднеш. За да станеш скачач, трябва да се научиш да падаш. Такова умение е нужно и на лекоатлетите, и на състезателите по фигурно пързаляне. А скачачите от трамплин просто не могат без него.

– Защо в състезанията по ски-скок победителите се менят толкова често? Кого преди всичко спохожда успехът?

– Аз съм привърженик на индивидуалните спортове. Във волейбола или в хокея може да си без настроение, да играеш лошо, но знаеш, че другарите ти ще компенсират това и отборът ще победи. В индивидуалния спорт всичко зависи от тебе. Скачачът побеждава благодарение на високата си техника и рационалния стил. Но особено важно е да се настроиш за победа, така че в миговете, когато летиш, да покажеш цялото си майсторство. И ако си майстор, това веднага проличава. За да побеждаваш, трябва непрекъснато да вървиш напред!

– Участвували сте и на олимпиадата в Гренобъл, и в последното световно първенство. Къде е по-трудно да се състезаваш?

– Олимпийски игри има веднъж на всеки 4 години. Такъв е цикълът и на световните първенства. Затова вълнението и отговорността са еднакви. И на едното, и на другото състезания трябва да имаш истинска боева настройка – настройка за победа!

ОМАНАИ

ВСЕКИ ВАЙОБЪР БЕГАЧ ПЕ- ЗИЦИИТЕ СПОРТОВЕТЕ В САПОРО ЩЕ ВЗЕМЕ ВТОРИ УЧАСТИЕ В ЗИМНА

ЕРХАРД КРЕНЦЕР – СИЛЕН И НЕПРЕ- ВЕЛИВО ПРОГРЕСИРАЩ БЕГАЧ, ЩЕ ЕДНА ОТ НАДЕЖДИТЕ НА ГДР В САПОРО.

В Сапоро спортната чест на СССР ще бъде в ръцете на 107 състезатели – цвета на многомилионната армия от приятели на зимните спортове в съветската страна. Помислете сами: в VII зимна спартакиада на профсъюзите участвуваха над 50 000 физкултурни колектива и спортни клуба. Днес в СССР със ски-бягане се занимават около 4,5 милиона души, с хокей на лед – 477 хиляди, с кънки-бягане – 382 хиляди, с фигурно пързаляне – 52 хиляди. . . Тая дружба със спорта дава здраве и бодрост на съветските хора, от нея извира и спортната мощ на великата страна.

Игрите в Сапоро ще бъдат пети олимпийски старт на съветските спортисти. Още със своя дебют през 1956 г. в Кортина д Ампецо те тръгнаха по пътя на триумфални победи, прекрояха съществуващите тогава понятия за съотношението на силите в зимните спортове. „Златната серия" бе открита от ленинградската скиорка Л. Козирьова, която финишира първа в бягането на 10 км, а заключителният победен акорд прозвуча на ледения стадион – отборът на Канада, световен и олимпийски шампион по хокей на лед, отстъпи и двете си титли на съветските хокеисти. Това е дълга история, в нея са вписани имената на десетки спортисти и отбори. Ето защо по-добре е сякаш да дадем думата на цифрите – те също умеят да говорят достатъчно красноречиво. Срещу годината и мястото на всяка от четирите досегашни зимни олимпиади с участието на СССР е отбелязан броят на медалите (съответно златни, сребърни и бронзови), спечелени от „червените" спортисти:

1956, Корт д Ампецо	7	3	6
1960, Скуо Вали	7	5	9
1964, Инсбрук	11	8	6
1968, Гренобъл	5	5	3

Един списък от 107 имена – пратениците на СССР в Сапоро – е твърде дълъг, за да бъде възпроизведен изцяло. А има ли смисъл да изброяваме едни за сметка на други, когато всичко е все още напред, когато чисто и просто трябва да гадаем кой от „маршалите" ще отстъпи позициите си и кой от „войниците" ще извади маршалския жезъл от своята торба? Не след много време всеки камък сам ще легне на мястото си. . . И все пак какво представлява съветският отбор за Сапоро? Позволете да ви го представим под друг зрителен ъгъл. . .

ПЕТИЯТ СТАРТ

● *Спортната група на СССР има в състава си 31 майстори на спорта от международна класа и 40 заслужили майстори на спорта.*

● *Състезателите са представители на 29 града от 6 съюзни републики, но най-много са от Москва и Ленинград, Горки и Свердловск, Талин и Киров, Алма Ата и Челябинск, Новосибирск и Минск, Ульяновск и Кирово Чепецк. . .*

● *Средната възраст на отбора е 25 години. Най-млади са състезателите по спускане с шейни (22,1 години), а най-възрастни – биатлонистите (26,8 години). Индивидуално първенство по младост държат 16-годишната фигуристка Ирина Черняева и 18-годишният състезател по ски-скок Сергей Янин.*

● *„Ветеран" в групата е Коба Цакадзе, който за четвърти път ще скача от олимпийска шанца. Други 9 спортисти са изправени пред своето трето участие в зимна олимпиада, а още 31 ще участвуват за втори път. Сред тях има 18 шампиони от предишните игри.*

● *От съветските олимпийци 24 са с висше образование, 64 са студенти, а 2 – ученици. Всички останали имат средно образование. В отбора влизат представители на най-различни професии: инженери, преподаватели, военнослужещи, техници, работници. . .*

Пред тях, пред техните ръководители и треньори, които на свой ред хвърлиха много сили в упоритата подготовка, са дългоочакваните стартове на „бялата" олимпиада. Да им пожелаем успех!

ИЗАБЕЛ МИР (ФР)

КАКВО, КЪДЕ, КАК?

Многобройните почитатели на големия спорт с оправдан интерес ще следят развоя на борбата през единадесетте дни на XI зимни олимпийски игри в Сапоро. За тяхно улеснение отговаряме на някои въпроси, свързани с регламента на игрите, спортните съоръжения и участието в отделните дисциплини.

СПУСКАНЕТО създаде най-големи главоболия поради това, че най-високият връх в остров Хокайдо Енива е висок само 1319 м. Пистата е вече утвърдена: за мъже – 2634 м с разлика на височините от старта до финала 776 м, а за жените – 2108 м при разлика 534 м.

ГИГАНТСКИЯТ СЛАЛОМ ще се състои на връх Теине (висок 1023 м). Двете писти за мъже са дълги съответно 1075 м и 1089 м при еднаква разлика на височините – 402 м, а на жените – 1232 с разлика 357 м.

СПЕЦИАЛНИЯТ СЛАЛОМ, също на връх Теине, е с най-голям наклон – при мъжете 25, 30 градуса, а при жените 24,14. И двата манша ще се състоят на една и съща писта с две трасета. Мъжкото е дълго 501 м при 215 м разлика на височините, женското – съответно 449 м и 184 м.

СКИ-БЯГАНИЯТА, включващи дисциплините 15, 30, 50 и 4x10 км за мъже, 5, 10 и 3x5 км за жени, ще протекат на специално очертаното трасе с обща дължина от 37 км при ширина от 4 до 6 метра.

СКОКОВЕТЕ ще се състоят на две шанци – за 70 м в Мияномори с трибуни за 30 000 зрители и за 90 м в Окураяма с трибуни за 50 000 души.

На всички ски-състезания (алпийски и северни дисциплини) всяка страна може да участвува с по четирима състезатели и с по един щафетен отбор.

КЪНКИ-БЯГАНИЯТА, включващи по четири дисциплини за мъже (500, 1500, 5000, 10 000) и жени (500, 1000, 1500, 3000) ще се състоят на открития зимен стадион Макоманаи, побиращ 50 000 зрители. На него ще стане и тържественото откриване на игрите.

ФИГУРНОТО ПЪРЗАЛЯНЕ ще се състои в зимния дворец Макоманаи с 12 000 места. (Задължителните съчетания – в зала Микао). Специалното осветление от 1500 лукса ще позволи предавания на цветна телевизия, която изисква дневна слънчева светлина! На стадион Макоманаи ще се състоят тържественото закриване не игрите и централните срещи по хокей на лед. В индивидуалните състезания се допускат по трима фигуристи от държава и по две спортни двойки.

БИАТЛОНЪТ ще се състои по същите писти на ски-бягането. В 20-километровия индивидуален пробег могат да участвуват по четирима биатлонисти от страна. Между 5-ия и 18-ия км те са длъжни да извършат по пет изстрела на четири различни огневи рубежа. В щафетата – по един отбор от страна – четиримата пробягват 7,5 км, като извършват по осем изстрела в два огневи рубежа.

БОБСЛЕЯТ ще се състои на специалното ледено трасе на полите на връх Теине. То е дълго 1570 м с разлика на височините 131,6 м с 13 виража. Всяка страна може да участвува с по два екипажа – двойки и четворки.

СПУСКАНЕТО С ШЕЙНИ включва три дисциплини: единично – мъже и жени и двойки – мъже. Допускат се по две шейни от държава. Основното трасе (дълго 1030 м при разлика на височините 101,4 м и 14 виража) е на връх Теине, в съседство на пистата по бобслей.

ХОКЕЯТ НА ЛЕД ще се състои на два ледени стадиона – Макоманаи и Цукисаму. Участвуват 11 отбора!

На игрите в Сапоро са застъпени седем спорта с общо 35 дисциплини. Ще бъдат излъчени 35 олимпийски шампиони, в чест на които ще се изпълнява национален химн. Ще бъдат връчени по 66 златни, сребърни и бронзови медала и 396 дипломи за класиране в призовата шестица. Съгласно общоприетото, макар и неофициално класиране по държави на победителя се присъждат 7 точки, на втория – 5, на третия – 4, на четвъртия – 3, на петия – 2 и на шестия – 1. Ето броя на титлите, медалите и точките по спортове:

СКИ	16	63	352
КЪНКИ	8	24	176
ФИГУРНО	3	12	66
ШЕЙНИ	3	12	66
БОБСЛЕЙ	2	18	44
БИАТЛОН	2	15	44
ХОКЕЙ	1	54	22
Всичко	35	198	770

ИТАЛИАНЕЦЪТ ФРАНКО НОНЕС БЕ ГОЛЯМАТА ИЗНЕНАДА В ГРЕНОБЪЛ. И СЕГА ЩЕ ТРЯБВА ДА БРАНИ ОЛИМПИЙСКАТА СИ ТИТЛА.

ТЪРСЯТ СЕ 400 000 ДОЛАРА...

Докато серията от световни рекорди на Шейн Гулд отново привлече вниманието на световната спортна общественост към Зеления континент, в австралийския печат се появи тропитата с горчивина статия „Упадък на австралийския спорт“. Неин автор е знаменитият лекоатлет Рон Кларк, който вече не се състезава, но световните рекорди на 5000 и 10 000 метра (13.16,6 и 27.39,4), поставени съответно през 1966 и 1965 г., все още са негова собственост. Струва си да чуем думите на Кларк за състоянието на спорта в неговата страна осем месеца преди началото на олимпийските игри в Мюнхен.

Необходими са 400 000 долара, за да могат австралийските спортисти да участвуват в предстоящата олимпиада. По всяка вероятност нашата група ще наброява около 200 души и разходите за пътя и престоя в Мюнхен ще бъдат по 2000 долара на човек. А правителството предвижда за мази цел едва 20 000 долара. Въпреки апелите за материална помощ частният сектор има сериозен повод да я откаже. Този повод е нерадостното икономическо състояние на страната.

Парите, нужни за олимпийските ни отбори, трябва да се събират с. . . просия. Всички участници в предишните олимпийски игри получиха специални писма. В тях им се напомняше за възможността, която са имали в миналото да се състезават на олимпиада, а по-надолу следваше молба да помогнат с каквото могат на сегашния олимпийски отбор. Членовете на различни обединения и съюзи (зъболекари, адвокати, лекари, издатели) също получиха подобни писма, подписани от наши прочути спортисти.

Всичко това е унизително!

Прекалено скъпа е и екипировката на състезателите. По време на частните си пътувания до САЩ се уверих, че по рекламни съображения тамошните производители с удоволствие предлагат на олимпийските състезатели спортно облекло и всевъзможни уреди. В Австралия не е така. Моята страна е прочута с вълната си. Но дори в добрите стари времена, когато вълнената промишленост се радваше на успехи, „вълненият комитет“ никога не е отпускал помощ за олимпийците. Сега, ръководен от рекламни подбуди, „комитетът“ обещава да екипира олимпийците, но неговото предложение се ограничава само до горното облекло.

Някои спортни федерации, например федерацията по хокей на трева, наложиха на спортистите да внесат определена сума, необходима за покриване на пътните разноски. Членовете на други федерации тръгнаха да събират волни пожертвования от врата на врата. Нито една федерация в Австралия няма пари да ангажира треньор за цялото време до олимпиадата. Големите разстояния, които отделят нашата страна от останалите, правят пътуванията на отборите много скъпи. Освен това австралийската общественост смята, че ако спортистът не спечели медал, това е пълен неуспех. И недоволството непрестанно расте, защото колкото по-малко спортисти изпращаме, толкова по-малки са шансовете за медали.

Нашите съотечественици не могат да бъдат недоволни от досегашните резултати в олимпийските игри. Но това вече е минало. . .

Липсата на достатъчно спортни пособия и квалифицирани треньори, слабите международни връзки, спадането на интереса към спорта сред младежта водят до понижено равнище на нашия спорт. Плуването и баскетболът са единствените, които вървят по възходяща линия на фона на общата тенденция.

Не трябва ли най-после да си зададем въпроса: Щом събирането на необходимите средства създава толкова големи затруднения, струва ли си да участвуваме в олимпийските игри? Може би е дошло времето, когато обществеността трябва да се разбунтува и да прехвърли отговорността за съдбата на олимпийските отбори върху онзи фактор, който по начало трябва да се вълнуват от нея – върху правителството на страната.

ТОВА Е СТАРА ПЕСЕН

Освен от обичайните вълнения, които съпътствуват приближаването на една олимпиада, атмосферата в навечерието на Сапоро беше наелектризирана и от изстрелната се война между председателя на МОК Ейвъри Брънделдж и Международната федерация по ски (ФИС). Поводът за тая война е всеизвестен. Чуйте го от устата на самия Брънделдж:

– Днес най-добрите скиори алпийци са професионалисти. Те вече не спазват олимпийския правилник. Злоупотребите им по отношение на рекламната дейност никога не са били по-фрапиращи. . .

Съществуват обаче сериозни опасения, че това е само поводът. А причините за войната са съвсем другаде. . .

Всичко започна през 1960 г., когато Брънделдж надигна глас за. . . премахване на зимните олимпиади. Никой не пожела да го чуе, но още тогава отношенията между него и ФИС се влошиха. Преди 4 години в Гренобъл председателят на МОК отказа да връчва сам медали на победителите в алпийските дисциплини, а впоследствие положи огромни – макар и безрезултатни – усилия да изиска обратно златните отличия на Жан-Клод Кили и Нанси Грийн. От тази зима Брънделдж стана още по-нападателен – започна да заплашва с „олимпийска дисквалификация“ онзи скиори, срещу които има улики за участие в рекламна дейност. Тогава председателят на ФИС, австриецът Марк Кодлер, подхвърли идеята, че вместо състезанията в рамките на олимпийските игри може да се организира световно първенство. От своя страна Организацията на алпийските страни, които членуват федерациите по ски на Швейцария, Франция, Австрия, Италия, ГФР и Югославия, реши да бойкотира олимпиадата в Сапоро, ако МОК дисквалифицира поне един от обвинените скиори. . .

Отговорът на Брънделдж беше остър, категоричен и. . . напомни на всички за 1960 г.:

– Щом скиорите смятат да се оттеглят, толкова по-зле за тях! И без това съществуването на зимните олимпийски игри е неоправдано: влиза в противоречие с идеята за единство на олимпиадите. От друга страна, ските не са универсален спорт, а в олимпийската програма трябва да влизат само универсални спортове. . . Твърдението, че не обичам ските, е смешно. Но още повече обичам олимпийските правила и съм изпран, за да ги съблюдавам!

Да се говори в наши дни за чист аматьоризъм, е наивно. Всички – с изключение може би само на Брънделдж – добре знаят това. Но всеизвестно е и друго: че „скритите сделки“ в света на алпийския ски-спорт стават все „по-нескромни“. Дори самата ФИС напоследък започна да взема мерки за ограничаване на този процес. Действителното положение на нещата може би най-добре е отразено в една статия на френския журналист Ф. Лабро: „Брънделдж има право: обществена тайна е, че всички скиори живеят и тренират по 12 месеца в годината благодарение на финансовата помощ от големите фирми производителки. До преди две години обаче самите скиори взимаха на ръка тия пари. Днес сумите отиват у съответните национални федерации, които ги разпределят между своите шампиони, като същевременно използуват част от средствата за подготовка на младите и за всеобщото развитие на ски-спорта. И все пак аматьоризмът е безвъзвратно загубен. . .“

В самото навечерие на олимпийските игри Брънделдж заплашваше, че има в бюрото си списък с имената на около 50 скиори, уличени в най-различни „прегрешения“. Подробностите не са известни, но има и изключения, какъвто е например „западногерманският случай.“ Пет от най-добрите скиори и скиорки на ГФР – Р. Митермайер, Кр. Нойройтер, С. Хекелмилер, М. Ригер и Фр. Фоглер – бяха обвинени, че са участвували в рекламирането на някакъв плодов сок. На една снимка те усмихнати пият от сока, а текстът гласи: „Германските скиори са в подготовка за трудния сезон, който ги очаква.“

Разбира се, не само това е било достатъчно, за да влязат в списъка на Брънделдж. За тая снимка треньорът на отбора е получил сумата 15 хил. марки. . . При направената анкета се установява, че парите са отишли във федерацията по ски на ГФР, спортистите не са получили нито пфенинг. Но така или иначе, „веществените доказателства“ са налице. . .

Какво мислят за всичко това самите обвиняеми – скиорите? Французинът Жан-Ноел Оже, световен шампион на слалом, е на мнение, че вместо да се дисквалифицират отделни състезатели, много по-справедливо е да бъдат отстранени всички участници в турнира за световната купа. Американският скиор Тайлър Палмър заявява: „Упоритостта на Брънделдж може да се окаже катастрофална за спорта.“ Горе-долу така мисли и Клод Колар – новият председател на Френския олимпийски комитет: „Позицията на Брънделдж би позволила в зимните олимпиади да участвуват само скиори от трета, четвърта или дори пета категория. А интересът към игрите се предизвиква тъкмо от борбата между най-добрите в света. . .“

„Спортът не бива да се превръща в реклама – казва френският държавен секретар по въпросите на младежта и на спорта Жозеф Комити. – Но не бива да се налагат и изисквания, които не могат да бъдат спазвани. Сигурен съм, че днес нито един спортист не спазва стриктно прословутия член 26-и от олимпийския правилник. Значи, трябва да се приеме нещо по-реалистично, нещо, което наистина няма да се нарушава. Мисля, че е несериозно да се повдигат такива въпроси няколко дена преди игрите, когато правителствата вече са похарчили огромни суми и всички национални федерации са хвърлили толкова сили за подготовката на своите спортисти. . .“

И накрая още нещо от Франция. В разгара на „военните действия“ Брънделдж – ФИС вестник „Ekun“ помести на първа страница отворено писмо до председателя на МОК, в което от името на Френската федерация по ски между другото се казваше: „Имаме удоволствието да ви съобщим, че френският отбор се солидаризира с вас и сам реши да дисквалифицира трима от най-добрите си състезатели. Уверяваме ви, че Ингрид Лафорг, Жаклин Рувие и Патрик Русел (б. р. – и тримата са в принудителна почивка със счупени крака) няма да бъдат включени в нашата олимпийска група. Надяваме се, че ще им разрешите да следят състезанията от Сапоро по телевизията. Ние сме ги осъдили на пълно бездействие и за по-сигурно гипсирахме краката им. Даваме ви честна дума, че върху гипса им не ще има никакви рекламни надписи, напълно анонимни ще бъдат и патериците, с които смятаме да ги снабдим. . . Като се надяваме, че мерките, взети от нашата федерация, ще ви доставят голямо удоволствие и ще ви накарат да допуснете останалите ни скиори до олимпийските състезания, оставаме с най-добри чувства към вас. . .“

Иван ЖЕЧЕВ

ЕДНА ОТ РЕКЛАМНИТЕ СНИМКИ НА КАРЛ ШРАНЦ, РАЗПРОСТРАНЯВАНА ОТ ФИРМАТА „КНАЙСЕЛ“. ЗА ДА СЕ ВИДИ, ЧЕ НЯМА НИКАКВА ГРЕШКА, СПОРТИСТЪТ Е СЛОЖИЛ ВЪРХУ НЕЯ И АВТОГРАФА СИ.

ПАНОРАМА

Комитетът за физическа култура и спорт към Министерския съвет на СССР съвместно с Министерството на просветата е изработил и утвърдил перспективен план за извънучилищния спорт сред децата и юношите от 13 до 18-годишна възраст, по който ще се работи през периода 1972–1980 г. Всяко училище се задължава да осигури активна спортна дейност най-малко в четири спорта, два от които са задължителни – лека атлетика и ски (или спортна гимнастика за южните републики). Другите два спорта могат да се подбират свободно в зависимост от наличните спортни съоръжения, училищните традиции или квалификацията на преподавателите.

●

Световният рекордьор в скока на дължина Боб Бимън (САЩ), който на олимпиадата в Мексико постигна фантастичния резултат 8,90 метра, има намерение да участвува и на игрите в Мюнхен. След двегодишно отсъствие от лекоатлетическия сектор неотдавна той се появи на едни състезания на закрито в Ню Йорк, но скочи само 6,96 метра. . . Сега решението на спортиста е да тренира усилено в продължение на един месец, след което се надява, че ще постигне резултат над 8 метра. Ако това не стане, Бимън завинаги ще скъса с леката атлетика, за да се посвети на професионалния баскетбол. Понастоящем той играе в един студентски баскетболен отбор и въпреки скромните си технически възможности има добри прояви благодарение на атлетическите си качества.

●

От април 1970 г. в различни селища на Франция, където няма плувни басейни, „отсядат“ специално конструираните за целта „пътуващи басейни“. Те се превозват с автомобили и устройството им е съвсем просто: сглобяемо помещение с басейн 12,5 на 6 метра (гумена надуваема конструкция) и спомагателни помещения, намиращи се в полуремаркето, което служи едновременно за пренасяне на останалите демонтиращи се елементи. Всеки такъв басейн се обслужва от трима специалисти по плуване, които са едновременно и спасители. Те се назначават от областните дирекции към Министерството на младежта и на спорта и всяка седмица в продължение на 50 часа обучават в плуване местните ученици и възрастни граждани, независимо дали членуват в някоя спортна организация или не. Тенденцията е до края на 1972 г. броят на „пътуващите басейни“ във Франция да нарасне до 70. По предварителни данни само за година и половина след въвеждането на тая практика са обучени в плуване около 80 000 деца.

●

„Веемайнен със ски на краката“ – така финландците наричат своя съотечественик, 22-годишния скиор бегач Юха Мието, който е най-голямата надежда на Финландия за зимните олимпийски игри в Сапоро. А Мието наистина е „голям“: висок е 196 см, тежи 96 кг и носи обувки номер. . .47.

●

Известният треньор Карл Адам отново е поел задължението да подготви гребците от западногерманската осморка за олимпийските игри през тая година, след като негови възпитаници вече са печелили две олимпийски и пет европейски титли. Под ръководството на Адам половината от подготовката на гребците ще премине по двойки, тъй като според него така тренировките са много по-интензивни.

СЕГА СА 99... ЩЕ СТАНАТ ЛИ 100?

ВАРШАВА, специално за „СТАРТ"

В студиото на Полската телевизия, откъдето ще се предава програмата на зимните олимпийски игри в Сапоро, виси огромен плакат, на който е изписана само цифрата 99. Какво означава то-ва?

За да намерим отговор на въпроса, трябва да надникнем в историята на полските участия в летните и зимните олимпийски игри. От тия световни форуми най-добрите полски спортисти са спечелили досега общо 99 медала. Най-голям дял тук имат леката атлетика, боксьорите, щангистите. . . Все представители на „летните" спортове. А въпреки участието ни във всичките десет зимни олимпиади не можем да се похвалим с големи успехи. До първия медал успяхме да се доберем цели 32 години след олимпийския ни дебют. Това стана през 1956 г. в Кортина д'Ампецо, където Франчишек Гонсеница завоюва бронзов медал в северната комбинация. Четири години по-късно в Скуо Вали беше още по-добре. Кънкобегачките спечелиха два медала в дисциплината 1500 метра – сребърен (Елвира Серочинска) и бронзов (Хелена Пилейчик). Изглеждаше, че успешната серия ще продължава и занапред. За жалост тия три медала са всичкото, което поляците имат от зимните олимпиади.

Откровено казано, в Полша няма смелчаци, които да гарантират някакъв успех в Сапоро. Формата на състезателите от представителните отбори не предизвиква големи надежди. Поляците не тръгнаха за Сапоро като фаворити и това е по-добре. Всяка радостна изненада ще има двойно по-голяма цена. . .

В полския олимпийски отбор са включени 47 състезатели и състезателки в следните дисциплини: спускане с шейни – 3 жени и 6 мъже; хокей на лед – 19 играчи; биатлон – 5 души; фигурно пързаляне – 1 жена и 1 мъж (двойка); ски-алпийски дисциплини – 1 спортист; северна комбинация – 3 души; ски-скок– 3 състезатели; ски-бягане – 4 жени и 1 мъж.

Както се вижда, най-слабо сме представени в дисциплините, които се радват на най-голяма популярност – алпийските и ски-бяганията. Общественото мнение прие много критично това решение на Полския олимпийски комитет и федерацията по ски. Освен Анджей Бахледа, който вече се ползува със световна известност, в алпийските дисциплини разполагаме и с други талантливи състезатели, от които заслужаваше да отпътува най-малко още един. Но всичко е решено и не остава нищо друго, освен да чакаме новини от Сапоро. . .

В кои дисциплини Полша може да разчита на успех? В хокея на лед, фигурното пързаляне и ски-бяганията това ще бъде невъзможно. Нелогично е да очакваме успехи и в скоковете, въпреки че на световното първенство в Щрбске плесо Станислав Гонсеница завоюва бронзов медал. И все пак погледнем ли реално, ще бъдем изключително доволни, ако бившата световна шампионка в спускане с шейни Барбара Пиеха заеме едно от трите места на стълбичката на победителите. Медали могат да се очакват и от биатлонистите Федор, Клима, Ружак, Стопка и Рапач – една петорка, от която всеки може да се нареди сред най-добрите. Специалистите са на мнение, че поляците имат по-големи шансове в щафетите, отколкото в индивидуалните ски-бягания. А в северната комбинация Полша ще бъде представена от Длугополски, Хула и Юзеф Гонсеница. Преди 4 години в Гренобъл след скоковете Юзеф Гонсеница бе в много добра позиция, докъм средата на разстоянието водеше и в ски-бягането, но когато всички вече очакваха медал, счупи ска и се класира на шесто място. Дали сега ще бъде в състояние да се реабилитира? Може би към медалите ще посе и младият Длугополски?

Във всички случаи отборът мина за Сапоро с надеждата, ще промени цифрата на плака в телевизионното студио, че я замени с друга – 100,101,102. Кой знае?

Стефан ГЖЕГОРЧИ

ТРИТЕ СЕСТРИ МАЕРЧИК – ЮЗЕФА, ЗОФИЯ И ВЛАДИСЛАВА. ОТ ТЯХ САМО ЗОФИЯ НЕ НАМЕРИ МЯСТО В ОТБОРА НА СКИОРИТЕ БЕГАЧИ. Снимки: Томаш ПРАЖМОВСКИ

ЮЗЕФ ГОНСЕНИЦА ЩЕ ТЪРСИ РЕВАНШ ЗА НЕУСПЕХА СИ В ГРЕНОБЪЛ.

ПРАГА ЖИВЕЕ С ХОКЕЯ

ПРАГА, СПЕЦИАЛНО ЗА „СТАРТ"

Футболът и хокеят са двата най-популярни спорта в Чехословакия. Те се сменят редовно като водещите времена, но от години на година все повече и повече се... застъпват. Днес хокейният сезон започва някъде през август и завършва през април. Практически хокеят става целогодишен спорт, сезонът му е доста по-дълъг от футболния.

Хокеят е наистина любим спорт в Чехословакия. Републиканското първенство (хокейната лига) е много посещавано – 10-хилядна трибуна на мач е нещо обикновено. Когато има световно първенство или олимпийски игри, пред телевизорите в Чехословакия стоят повече от 10 милиона души.

Чехословакия вече два пъти е била световен шампион, а миналата година през март в Швейцария за тринадесети път спечели титлата европейски първенец. Чехословашкият хокей спада към така наречената „силна школа", която в световния хокейорски хокей се състои от отборите на СССР, Швеция и ЧССР.

Тазгодишни срещи – след отказването на Канада – са много забележителни, при все че напоследък голяма шумотевица свирят хокеистите на СССР.

Тази година имаме два прегледа на хокейната елита – олимпийските игри в Сапоро и световното първенство през април в Чехословакия. Прага още днес е готова да посрещне любителите си гости. Най-добрите шест аматьорски отбора – СССР, ЧССР, Швеция, Финландия, ГФР и Швейцария – ще се срещнат всеки срещу всеки по два пъти от 7 до 22 април в най-новата спортна зала. Това е една от най-големите и най-модерно оборудвани зали в Европа. Тя всеки ден ще бъде препълнена, въпреки че има капацитет 16 500 седящи места. Ако нямаше телевизия, много хора щяха да бъдат обхванати от отчаяние, защото броят на кандидатите за входни билети всекидневно се увеличава и днес надхвърля цифрата сто хиляди за един ден! Освен това само от ГФР, Швейцария и СССР се очакват над 20 000 запалянковци, поради което бе решено, че за посетителите от чужбина ще бъдат продавани само по 5000 билета на ден. . .

ВРАТАРЯТ ИРЖИ ХОЛЕЧЕК

КАПИТАНЪТ ЙОЗЕФ ЧЕРНИ

Прага е готова. Организационният комитет на световното първенство работи вече втора година и всичко е уточнено до най-малки подробности. Започна се с празничното осветяване на Прага по време на шампионата и се свърши с разпращането на плакатите и продажбата на знаменца, значки и програми. Всички отбори заедно със съдиите и членовете на Международната хокейна федерация ще живеят в хотел „Интернационал". Всеки ден ще се играят по две срещи – в пет и в осем часа. По време на шампионата ще се състои лекарски симпозиум по въпроса за нараняванията в хокея. Най-големите пражки заводи, поели шефство над отделните отбори, ще по-лят спортистите за среща работниците и на излет.

А какво става с отбора на Че-словакия? Неговата подготов започна още през август, през с тември бяха мачовете във Фи ландия и Швеция, а връхна точка бе достигната в хода декемврийската програма: пър четири срещи с Швеция, пос участие в турнира за награда на в. „Известия" в Москва. Пр зимната ваканция всички елит отбори заминаха за чужбина и 8 януари започна предолимпи ският лагер-сбор на пързалка на челния отбор в първенство „Дукла" (Ихлава). Двамата тр ньори Питнер и доктор Кост са подбрали за Сапоро почти с щите играчи, които завоюваха ропейската титла в Швейцари На вратата ще играят Холеч (Кошице) и Дзурила (Братисл ва), а в защитата – Поспиш (Кладно), Махач (Бърно), Тай нар (Братислава), Беднарж (Пи зен – единствен играч от II лига Бубла (Литвинов), Хорешовск (Спарта Прага) и Вохрал (Пардубице). За нападатели са и викани единадесет души: Кохп (Спарта), Недомански (Братисл ва), Иржи и Ярослав Холик (Д кла Ихлава), Новак (Кладно), Фа да и Черни (Бърно), Хлинка (Ли винов) и трима играчи от Парду бице – Мартинец, Щястни Палечек. В сравнение с отбор който игра миналата година Швейцария, сега тук има сам три нови имена, а единствения новак сред националите е защит никът Вохралик. Това вече гов ри, че отборът на ЧССР няма д прави експерименти, а напроти – иска да се опре на успехите о миналите години.

Прага – а посредством телеви зията и цяла Европа – ще имат на какво да се радват. Тазгодиш ната борба за титлата между отборите на СССР, Швеция Чехословакия и постоянно подс бряващите се финландци наисти на ще бъде отлична спортна глед ка.

Вацлав ФОЛПРЕХТ

Снимки: Далибор РИХТЕ

ФУТБОЛЪТ В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

РАЗЧИТАМЕ НА ОПИТНИ ИГРАЧИ

Пет минути с АРТЕМИО ФРАНКИ

През последните години италианският футбол се ползува с името на един от най-силните в света: Италия е европейски шампион, спечели сребърните медали в Мексико. . . На тая тема е и настоящият разговор с председателя на Италианската футболна федерация д-р Артемио Франки, който същевременно е и подпредседател на УЕФА.

– Как ще обясните „възраждането" на италианския футбол?

– Преди всичко с нашето откъсване от латинския стил и с доближаването ни до средноевропейския и английския. През 1968 г. Италия беше единствената латинска страна, която достигна до финалната фаза на европейското първенство, а после спечели и титлата. Сега отново единственият латински отбор, който се класира за четвъртфиналите, е италианският. . .

– Какви са новите качества, характерни за италианския футбол?

– Борбеност, старателна физическа подготовка и по-голямо внимание към колективната игра, отколкото към отделните единици.

Какви заслуги за този напредък има федерацията?

– Постарахме се да създадем стабилен, почти постоянен тим, понеже в миналото слабостта към експериментиране ни донесе доста горчиви разочарования. Понастоящем „адзурите" твърде много приличат на клубна единадесеторка. . .

– Но в италианския печат често се спори около този състав?

– Ние сме народ, който по начало обича споровете и дискусиите. Федерацията не може да се съобразява с всички мнения на спортните журналисти, но ги уважава и винаги ги обсъжда, понеже понякога те са извънредно ценни. По принцип обаче смятаме, че трябва да разчитаме на опитните футболисти. Когато един колектив е съставен от руминирани играчи, които имат по 30 и повече участия в „А" отбора, когато те са в добро физическо състояние и са свикнали да играят заедно, винаги има известна гаранция за добро представяне.

– Означава ли това, че „адзурите" от Мексико ще играят и на световното първенство през 1974 г.?

– Всеки отбор трябва постепенно да се променя и подмладява, но мисля, че много от сегашните титуляри ще играят и в ГФР. Разбира се, преди да говорим за 1974 г., първо трябва да си извоюваме право на участие. . .

– През пролетта на 1973 г. ще се честватва 75-годишнината от основаването на Италианската футболна федерация. . .

– По тоя случай ще организираме международен турнир и вече сме поканили Бразилия и Англия.

СБОРЕН ОТБОР НА ТРЕНЬОРИТЕ

Неотдавна в „Советский спорт" се обърна към 18 от най-известните треньори в СССР с молба да посочат как биха съставили „идеалната" единадесеторка на страната съобразно представянето на футболистите през 1971 г. Потърсено бе мнението и на треньорите на съветските сборни отбори. В мая своеобразна анкета бяха посочени имената общо на 39 футболисти. Една разходка из отделните предложения показва, че почти всички треньори савключвалив своите единадесеторки не просто най-добрите играчи през изтеклия сезон, а са се опитвали да слобяват отделни звена и линии в зависимост от индивидуалните качества на всеки футболист и възможностите му да взаимодействува по-пълно и резултатно с партньорите около него.

Във всичките 18 листи фигурират само две постоянни имена – на вратаря Рудаков и полузащитника Колотов. По броя на получените гласове останалите кандидати се подреждат така: Хурцилава – 16, Дзодзуашвили – 15, Ищоян – 13, Шестерньов и Шевченко – по 12, Зиков, Андриасян и Долматов – по 8, Мунтян и Бишовец – по 7, Соснихин – 6, Матвиенко и Федотов – по 5, Ловчев, Кисельов и Копейкин – по 4, Маркаров и Козинкевич – по 3, Хмелницки и Логофет – по 2 гласа. Други 17 футболисти се споменават само по веднъж. А ако разпределим „лауреатите" на конкурса в зависимост от обичайните им постове, получава се следната единадесеторка:

Рудаков – Дзодзуашвили, Шестерньов, Хурцилава, Зиков – Колотов, Андриасян, Долматов – Ищоян, Бишовец, Шевченко.

Това е „сборният отбор на треньорите". Интересно би било да го сравним с един друг отбор – на треньора Александър Пономарьов, който участвува в анкетата на равни начала с останалите. Тогава той отговаряше за съставянето и подготовката на олимпийския отбор на СССР и още не бе назначен за треньор на „А" отбора, какъвто пост заема от преди две седмици. Тъкмо затова е любопитно неговото мнение: Рудаков-Дзодзуашвили, Абрамов, Хурцилава, Матвиенко – Колотов, Андриасян, Веремеев – Ищоян, Копейкин, Еврюжихин.

Акакво бе написал в листата си Валентин Николаев – бившият треньор на първия сборен отбор на СССР? Той предаде кормилото в ръцете на свой наследник, след като под негово ръководство най-добрите съветски футболисти изиграха 24 официални мача, без да претърпят нито една загуба. И остави своето „завещание" със следните 11 имена: Рудаков – Дзодзуашвили, Шестерньов, Хурцилава, Ловчев – Кисельов, Андриасян, Колотов – Ищоян, Копейкин, Шевченко...

Стратегът на бразилския национален отбор Жерсон е извън строя със счупен десен крак, предстои му най-малко двумесечно бездействие. Нещастието стана през първите дни след завършване на бразилския шампионат. Както всички свои колеги, Жерсон бе в почивка, но се отзова на поканата да играе в един благотворителен мач на ... малки братя и при едно невинно стъкновение по време на тая „игричка" счупи крака си на същото място, където бе имал подобна фрактура преди години. Нещастието създава големи безпокойства на футболиста. Първо, участието му в „малкото световно първенство" е под съмнение и второ, той е вече 31-годишен – възраст, на която не всичко от подобен род минава без последствия...

●

Тая година поредното заседание на Международния борд (комитетът, който единствен може да внася поправки във футболния правилник) трябваше да се състои в Белфаст. Във връзка с напрегнатото политическо положение в Северна Ирландия обаче федерацията на тая страна помоли ФИФА да я освободи от домакинството. Допълнително беше решено „футболните законодатели" да заседават на 10 юни в Палма де Майорка (Испания). И този път не се очакват никакви съществени изменения на правилата. Ще бъдат направени само някои второстепенни допълнения и уточнявания на отделни текстове.

●

Всички мексикански футболисти, които имат дълги коси и бради, ще трябва да ги махнат. Такова нареждане изпрати федерацията на Мексико до всички елитни клубове в страната, като се мотивира, че „майсторите не бива да дават лош пример на младите играчи".

С НЯКОЛКО ДУМИ

Голмайсторът на западногерманския национален отбор Герд Мюлер използва кратката зимна пауза в шампионата, за да се подложи на операция – извадени бяха двата сребърни пирона от ръката му. Тя бе счупена през 1967 г. по време на мача с Югославия в Белград.

●

Английските частни тотализатори предвиждаха евентуален финал „Аякс" – „Арсенал" в тазгодишния турнир за купата на европейските шампиони. След четвъртфиналния жребий обаче те приемат залагания за „Интер" и „Селтик" при съотношение 7:2. Това означава, че в настоящия момент човек може с 1 лири, ще получи 7 лири при евентуална победа на „Интер" или „Селтик" в турнира на шампионите.

●

Според статута на ФИФА онези страни, които не са участвували в две поредни световни първенства или в два поредни олимпийски турнира без уважителни причини, губят право на глас в следващия конгрес на федерацията. Сега към 16 страни от Африка, Азия, КОНКАКАФ (зоната на Централна, Северна Америка и Карибския басейн) и Океания е отправено предупреждение, че ако не представят мотивировка за отсъствието си от въпросните турнири, ще останат без глас на тазгодишния конгрес.

«МЕТАЧ» ИЛИ ... ЖУРНАЛИСТ

Той е един от футболистите, за които напоследък доста се говори. Заедно с Франц Бекенбауер и Волфганг Оверат влиза в така наречената „голяма тройка" на западногерманския футбол. Слави се не само с голямото си майсторство на терена, но и с. . . неотстъпчивия си, мъжък характер. Тъкмо мази, последната особеност е причина Нетцер да има сравнително малко участия в представителния отбор на ГФР – само 15.

През лятото на 1970 г., след приятелската среща Испания – ГФР 2:0, която трябваше да послужи като една от последните проверки на западногерманския отбор преди заминаването му за световното първенство в Мексико, треньорът Хелмут Шьон обясни загубата с незадоволителната игра на двамата си полузащитници Нетцер и Халер. Отговорът на Нетцер прозвуча като гръм от ясно небе: „Господин Шьон, вие нищо не разбирате от футбол. Изисквате от полузащитниците титаническа работа, а аз съм футболист, не съм межкоамлет. . . Никога вече няма да играя в националния отбор!"

Избухна истинска „война на мнения", намесиха се спортни журналисти и специалисти, направени бяха много опити за помиряване. И когато всичко изглеждаше уредено, под предлог на стара травма Нетцер сам пожела да бъде извадеи от състава на отбора. Хелмут Шьон не възрази. . .

Нетцер отиде в Мексико – не като играч, а като специален пратеник на вестник „Билд цайтунг", за да коментира хода на борбата за световната титла. И не пропускаше случаите, които му даваха възможност отново да уязви Шьон. Например когато го попитаха какво мисли за играта на западногерманския отбор, не се поколеба да заяви: „Много е отбранителна. Погледнете бразилците и ще разберете кой ще стане световен шампион!" Това бе в самото начало на турнира и впоследствие прогнозата на Нетцер се оказа правилна. . .

Като футболист 29-годишният капитан на шампиона „Борусия" (Мьонхенгладбах) се откроява преди всичко със съвършената си техника. Прочути са неговите изпълнения на свободни удари или корнери, от които неведнъж е отбелязвал красиви голове. Внушителни са и „габаритите" му: висок е 182 см, тежи 82 кг и носи обувки номер. . . 48!

Гюнтер Нетцер преживява от футбола, говори доста добре английски и италиански, през малкото си свободно време ръководи едно футболно издание в Мьонхенгладбах. Има журналистически качества, но засега ги твърде рядко. Автор е на книгата „Един вратарски корник с топката", в която описва собствения си футболен живот. „Ако футболът прогресира да бъде отбранителен – заявява Нетцер, – ще започна да играя като „метач" и на този пост ще съм полезен още много години. А ако се промени, ще се оттегля навреме и ще стана журналист."

Напоследък между Нетцер и Шьон бе сключено примирие и футболистът отново заема мястото си в отбора на ГФР. Всички посрещнаха това със задоволство, а Бекенбауер – най-големият приятел и същевременно съперник на Нетцер – не се поколеба да каже: „Гюнтер е най-добрият западногермански защитник. Предпочитам да му отстъпя мястото си в средата на терена и отново да стана „метач", както беше по-рано."

ФИНЛАНДСКИТЕ ФУТБОЛИСТИ СА ЕЛНИ ОТ ПОСРЕДСТВЕНИТЕ В ЕВРОПА. НО ТОВА СЪВСЕМ НЕ МОЖЕ ДА СЕ КАЖЕ ЗА СПОРТНИТЕ ФОТОРЕПОРТЕРИ, КОИТО ЛОРИ В ЕЛНИ МАЧ НА „Б" ГРУПА СА НАПРАВИЛИ ТАЗИ СНИМКА, НАРЕЧЕНА „ВЯТЪРНА МЕЛНИЦА"

ЦЕЛИЯТ СВЯТ — ТЕЛЕВИЗИОНЕН ЕКРАН!

Спортните телевизионни предавания съществуват повече от две десетилетия. По тоя повод „Спорт в СССР" помества настоящата статия, която препечатваме със съкращения.

Спортът стана един от най-важните фактори, които привличат интереса на многобройна аудитория. Още по време на олимпиадата в Токио телевизионните предавания прекрачиха континентите и океаните. В средата на 60-те години телевизията напредна още повече. Прогресът на науката и техниката позволи на човека, без да напуска дома си, да присъствува практически на всяко голямо състезание.

Обикновеният запалянко се оказа прикован към телевизора. За това говорят различните видове социологически изследвания и резултатите от направените анкети в много страни на света.

Колко многолика е тая телевизия! Като приковава човека към креслото, тя – искаме или не – „отбива" запалянковците от стадионите. Собствениците на големи спортни съоръжения в чужбина се пазят с какви ли не средства от телевизионните камери. Войната между собствениците на телевизионните компании и ръководителите на футбола в Англия продължава в течение на много години. Дълго ще се помни схватката на Шведската телевизия с националния хокеен съюз по време на световното първенство през 1969 г.

Повечето чуждестранни спортни обединения и организации не виждат спасение в борбата за любовта и вниманието на запалянковците (и естествено за техните пари!). Затова те се опитват да компенсират големите си парични загуби с обещанията от телевизията. В края на краищата телевизията плаща и получава своето, защото любителите на спорта все повече и повече се привързват към предлагания им „спорт по телевизията".

РЕЖИСЬОРЪТ СМЕНЯ КАРТИНАТА

Благодарение на грамадната международна аудитория съвременните олимпиади и световни първенства престанаха да бъдат просто състезаний и се превърнаха в събития от голяма значимост. Напълно понятно е, че телевизията придава грамадно значение на тия най-крупни състезания. Като организира спортни предавания, телевизията практически притежава неограничено влияние върху съзнанието на хората пред телевизорите. Защото хората, които водят предаванията, имат власт да покажат или да не покажат един или друг епизод, да коментират някои от инцидентите така или иначе, да монтират изображенията в предаващите камери в една или друга последователност.

Известен е един епизод от тържественото откриване на олимпиадата в Мексико, който убедително илюстрира пропагандните възможности на спортната телевизия. Спортистите от различни страни дефилират в единен строй. Пред решителните двубои всички са дали клетва за вярност към олимпийската харта. Те са млади и весели, по лицата им греят празнични усмивки. Безоблачно като небето на Мексико е и настроението на телевизионните зрители, които виждат, че от трибуните на стадиона еднакво радушно са приветствувани спортистите от петте континента, дошли в страната на ацтеките, за да демонстрират своята воля за победа, своето майсторство и вдъхновение.

Но ето – обикновеният телевизионен зрител вижда, че край трибуните минава спортната делегация на една от социалистическите страни. В това време режисьорът, който води предаването, моментално показва в едър план малка група хора, безразлични към всичко на стадиона (на всеки стадион могат да се срещнат такива). В съзнанието или подсъзнанието на телевизионните зрители неволно се наслоява: а защо представителите на тая страна не са така топло приветствувани (макар че подобно впечатление съвсем не съответствува на истинското положение: мексиканците и гостите на олимпиадата приемаха спортистите с искрена радост и приветливост).

Главният режисьор – човек с определени политически представи – решава да натрапи своите възгледи на милиони телевизионни зрители.

И още нещо. Когато покрай обектива на една от камерите

преминава делегация от друга страна (страна, известна в целия свят със своя антидемократизъм), режисьорът мигновено включва друга камера. Той показва ложата на високопоставените гости на спортния празник, които бурно ръкопляскат на всички спортисти. И у телевизионния зрител може да възникне – и сигурно възниква – напълно определена мисъл: колко горещо официалните лица и почетните гости приемат делегацията на тая страна!

Обикновен режисьорски трик. Но моя трик притежава грамадна сила на въздействие. Като използуват за своите цели трикове и фокуси, телевизионните функционери имат твърде голяма власт над хората, над техните мисли и чувства. На запалянковците се поднася нещо друго вместо реалните събития на стадиона.

Но известни са и обратни случаи. Например колко честна и благородна позиция зае Шведската телевизия по време на световното първенство по хокей на лед в Стокхолм! Когато на мача СССР – Чехословакия се яви група хипита, неприятни и озлобени, с антисъветски плакати и крясъци, операторите и режисьорите направиха всичко възможно, за да не покажат на целия свят тая група от озлобени хора. Тях сякаш изобщо ги нямаше в двореца на спорта. И това не скри истината. Хулиганите в никакъв случай не определяха настроението, което цареше по трибуните. Преобладаващото мнозинство от зрители искаше да види честната и благородна борба на хокейната площадка, а не отделни „любители на свободата".

ВНИМАНИЕ: НА ЕКРАНА ОЛИМПИАДАТА!

Сапоро – столицата на зимната олимпиада – живее с предстоящите спортни сражения. Не е никак чудно, че темата на игрите доминираше и в миналогодишния традиционен „Юхи мацури" – „празник на снега", който е един от най-любимите народни празници на японците. Но толкова по-непонятно и странно беше сред цветните емблеми на бъдещата олимпиада да се видят плакати с реваншистки карти и лозунги.

И в Мюнхен подготовката за предаванията от лятната олимпиада е в пълен ход. Мащабите на „мелеолимпиада 72" обещават да бъдат ненадминати. Осемстотин милиона души в повече от 100 страни всекидневно в продължение на 14–16 часа ще следят хода на състезанията.

Но само хода на състезанията ли? Дали западногерманската телевизия няма да надникне в някоя от многобройните изложби, пропити с дух на реваншизъм? Няма ли да се чуват в ефира гласовете на различен род организации, служби и комитети, чиято цялостна дейност е насочена срещу социалистическите страни. В обективите на олимпийските телевизионни камери – „случайно", по време на някакво спортно състезание – няма ли да попаднат и лозунги, чужди на олимпийския дух?

С право съществувам основания да си задаваме тия въпроси. В края на краищата световната спортна общественост е в правото си да запита: олимпиади, как ще изглеждате на екрана?

ИДЕАЛНИТЕ 20 СЕКУНДИ

Като анализира качествата Ромуалдас Бите, един от най-добрите съветски бегачи на 3000 м с препятствия, кандидатът за педагогическите науки, майсторът на спорта на СССР Юрий Попов между другото пише:

Обикновено Бите атакува препятствията само с „удобния" крак, който специално е тренирал за тях. А като разбере, че ще му се наложи отскочи с другия, с „неудобния", т приближаването до препятствие скъсява дължината на крачките си, да „смени" крака, и... губи скъпоцен секунди. В наблюдаването от мене Бите 18 пъти направи такава „смяна" на крака! По такъв начин, да преодолее всичките препятствия (а по цялото разстояние те са 35), беше нужни 36,4 секунди. За сравнение нека посоча, че когато поста световния си рекорд, един от най-добрите съветски майстори тая дисциплина В. Дудин „изразходва" за преодоляване на препятствията 28,4 секунди.

Най-добрите атлети в света ата куват препятствията еднакво до с двата крака – не тренират с тласкването само с единия от тях. Затова по време на състезание безразлично с кой крак ще се озове пред препятствието. Подобно майсторство се постига с помощ на серия специални упражнения. А анализираме внимателно техника на Г. Роландс, М. Желев, З. Кошковак, С. Ржишчин, В. Дудин, ще за лежим, че при преодоляване на вс препятствие те „губят" не повече 0,7 сек, а за водното препятствие – повече от 0,8 или 0,9 сек. Следователно в идеалния случай общата загуба време за всички препятствия може бъде не повече от 20 секунди.

Като работи за отстраняване едни недостатъци обаче, спортистите никога не бива да забравя и други страни на подготовката. Днес ще що не може да се излезе на писта без добро тактическо умение и достатъчно... бързина. Световни рекордьор О Брайън пробягва 1500 м 3.39,8, на 3000 м гладко бягане 7.47,2, а на 5000 м – 13.37,2. Ето мо бързината, това са скоростите днешния ден! А на утрешния? П миналата година англичанинът Бемфорд опита силите си на 3000 препятствия и постигна 8.28,6, това със слаба техника! Той има ме да шлифова майсторството с със скоростта е много добре – пос женето му на 3000 м гладко бяга 7.39,8, негов е европейският рекор 5000 м – 13.22,4...

Най-елементарните сметки по ват, че в олимпийската год резултатите с 10–12 секунди сегашния световен рекорд могат станат нещо съвсем обикновено.

Когато стана време, яхнах коня и излязох на пистата. Кръвта ми отново закипя от познатата възбуда. Нито смъртта на Бил Дейвидсън, нито мъката на Сцила, нито мисълта, че някой друг ухажва Кейт – нищо не можеше да попречи на неземното щастие, което изпитвах. Устремното препускане, светкавичните решения, рискът – всичко това ми бе безкрайно нужно като противодействие срещу потискащата скука на цивилизацията. А баща ми, който е имал още по-досадна младост, ми бе предоставил състезателен автомобил, три добри коня и възможността да се запиля в една страна, отдалечена на пет хиляди мили от къщи. Във всеки случай, когато ми даваше благословията си, той каза, че надпреварите с препятствия са твърде сериозно занимание за оня, който от десетгодишна възраст е участвувал в лов на крокодили по река Замбези. Всяка година баща ми отпътуваше за един месец от търговската си империя и тогава ние се отправяхме в дебрите на първобитната гора, понякога със съвсем малко провизии и снаряжение, което носехме сами. И колко странно беше, че аз, за когото непроходимите джунгли бяха познато място за игра, търсех сега необикновените ми остри усещания в една цивилизована страна, сред дружелюбни животни и се занимавах със спорт, който бе заобиколен отвсякъде с най-различни правила и ограничения.

На стадиона видях до себе си Джо Нантуич с обичайния му неприятен, потиснобиден и полусамодоволен израз на лицето.

– Къде отиваш после, в града ли? – попита той. Джо винаги се обръщаше към мене с фамилиарност, която ми беше противна въпреки всички старания от моя страна.

– В града – казах аз, но си спомних за Кейт и добавих: – Само че вдъхновението ще тръгна веднага.

– Ще ме закараш ли до Епсъм?

– Нямам да вляза по моя път – отговорих аз колкото може по-вежливо.

– Не ми минавай през Доркинг. Там ще взема автобуса...

Той толкова много настояваше, че най-после се съгласих, макар и да знаех, че преспокойно може да намери някой, който отива в Епсъм.

Наредихме се в една линия на старта. От едната ми страна беше Джо, от другата – Сънди. Като се съди по погледите, които си разменяха, можеше да се заключи, че не изпитват особена любов един към друг.

Понесохме се по пистата и аз съсредоточих цялото си внимание върху Безнадежден – да преминава всички препятствия колкото може по-бързо, по-чисто и безопасно. Пристигнах шести. Бях доволен и Сцила можеше да се успокои.

Сънди Мейсън пресече финала непосредствено пред мене, а после дотича в галоп конят на Джо Нантуич без ездач... Не се съмнявах, че по пътя към Доркинг ще чуя пълна информация за всичките му неприятности.

Свалих седлото, върнах се при кантара, преоблякох се с новия, още необичан екип на Кейт, накарах Клем да увеличи с десет фунта теглото на дрехите ми посредством плоски парчета олово, тъй като за любителското състезание трябваше да тежа десет фунта повече, и отидох да видя къде е мис Елери-Пен. Тя се бе облегнала върху перилата на парадния кръг и поглеждаше му към конете, му (както ми се стори, с прекомерно одобрение) към Ден Хилмън – един от смелите и очарователни млади хора, с които я бях запознал.

– Мистър Хилмън моку-що ми каза – посрещна ме тя, – че онова невзрачно животно, ей там, с увисналата глава, е най-бързият кон в тая гара. Да бързам ли или да приема думите му като шега?

– Никаква шега – казах аз. – Това наистина е най-бързият кон...

Ден ме прекъсна:

– Конете, чиито глави са отпуснати по такъв начин, обикновено скачат много добре... И изобщо, мис Елери-Пен, с удоволствие бих продължил нашия малък курс за изучаване на състезателните коне.

– Трудно възприемам, мистър Хилмън.

– Толкова по-добре – весело каза Ден.

– Ще участвуваш ли днес? – попитах го аз.

– Да, приятел, в последните две гари. Не се безпокой, ще се грижа за мис Елери-Пен, докато яздиш коня ѝ. – Той се усмихна.

– И вие ли сте жокей, мистър Хилмън? – учудена попита Кейт.

– Да – каза Ден и се ограничи с това. А беше от ярките звезди в нашата професия, бързо се издигаше към върховете. Пит Грегори пръв го бе забелязал и това обстоятелство много ни сближи, да не говорим за външната прилика между нас. Странничните хора често ни бъркаха: и двамата бяхме средни на ръст, тъмнокоси, с почти еднакво телосложение и на едни години. Когато яздехме, разликата беше по-доловима: той явно ме превъзхождаше като жокей. Никога не бих могъл да стана като него.

– Със собствен кон ли ще се състезавате? – обърна се Кейт към Ден.

– Не, нямам собствен кон – каза Ден. – Аз съм професионалист, забраняват ни да имаме собствени коне.

– Професионалист? – Кейт смръщи вежди. Беше ми забавно да гледам как се разбива още една илюзия.

– Да, така си изкарвам прехраната – усмихнат каза Ден. Не съм като Алан – неговият баща е червив от пари. Затова пък ми плащат за работата, която обичам. Тъй че положението ми е великолепно.

Кейт внимателно гледаше ту него, ту мене.

– Може би някой ден ще разбера какво ви кара да рискувате елегантните си братове – каза тя.

– Когато разберете, кажете и на нас – каза Ден. – Засега това си остава тайна.

Върнахме се на трибуните и проследихме третата гонка. Невзрачното конче пристигна първо, като изпревари останалите с повече от петдесет метра.

– Недейте си въобразява, че винаги знаем кой ще пристигне пръв – каза Ден. – Жокеите са лоши съветници. Но моят коне бешё фаворит. Фаворит, да го убиеш макар!

Фаворит, да го убиеш макар. Обикновеният, често употребяван жокейски израз се заби като игла в съзнанието ми. Умът на Бил Дейвидсън е разчитал на това, че Адмирал бешё фаворит.

Фаворит, да го убиеш макар... Да го убиеш...

Конят на Кейт не беше толкова лош, колкото се стори на всички. На второто препятствие той рязко изхвърли задните си нагоре, аз изхвръкнах от седлото и отново се върнах на него само по чиста случайност. Както изглежда, с помощта на моя трик Поднебесен се бе избавил от предишния жокей, но сега сега най-горещо съчувствувах. Когато прескачаше третия ров, жребецът още веднъж опита същия трик, но остатъка от пътя изминахме без всякакви произшествия. Поднебесен показа, че има неочаквано силна ръка, изпревари няколко уморени коня и завърши четвърти.

Кейт беше във възторг.

– Благодаря на чичо Джордж за идеята му – каза тя. – Не бих го имал такова удоволствие!

– Помислих, че ще излетиш на второто препятствие, – каза ми Пит Грегори, когато отпуснах коланите на седлото.

– И аз помислих така – бе моят отговор. – Само щастието ми помогна да не излетя.

Претеглих се отново на кантара, дадох седлото на Клем, смених се и облякох обикновения си костюм. Кейт стоеше наблизо и наблюдаваше групата девойки, които разговаряха близо до кантара.

– Кои са те? – попита Кейт. – Непрекъснато стоят тук и нищо не правят.

– Повечето са жокейски жени – усмихнат казах аз. – Голямото им занимание е да стоят при кантара.

– Но сигурно има и жокейски приятелки – каза Кейт с свой ред криво се усмихна.

– Да – отвърнах аз и чак сега почувствувах колко при

ЗАД ОСТРОВИТЕ СЕ ПОКАЗА СЛЪНЦЕТО

„Българският ден" на световното изложение в Осака „Експо 70" се запомни от мнозина японци като стремителен парад на красотата, в който главните действуващи лица бяха нашите състезателки по художествена гимнастика. Свои впечатления от това гостуване в Япония споделя змс Румяна Стефанова. Поместваме част от нейния пътепис. С него тя спечели първа награда в обявения от ЦС на БСФС конкурс между българските спортисти за написване на художествени произведения с тематика от спортния им живот. Макар и с „летен сюжет" пътеписът на Румяна Стефанова ни дава добра представа за някои обичаи и традиции на домакините на XI зимни олимпийски игри.

Зад островите се показа слънцето. .. Корабът ни бавно се приближаваше към Япония, към най-далечната, най-източна страна. Колко пъти бяхме слушали, че това е „Страната на изгряващото слънце" – и ето ни – бяхме готови да стъпнем за пръв път на нейната земя.

Повечето от пътниците бяха излезли на палубата – океанът беше се успокоил от бурята през нощта и пристанището, почерняло от нетърпеливи посрещачи, властно примамваше погледите ни.

Всичко, което виждахме в тази страна ни беше безкрайно интересно. Друг континент, друга нация, с други нрави и обичаи. И докато очаквахме автобусите, погледът ни се спираше на непривичната за нас феерия от движещи се разноцветни петна и линии, преливащи се едно в друго. .. По стълбите на морската гара слизаше грациозна млада жена. Фигурата ѝ се очертаваше под красивото пъстро кимоно. Черните ѝ коси бяха прибрани в малък кок, лицето – слабо, с подчертани скули, очите – замислени. Вгледах се във всичко това и ми се стори, че точно тази жена е тренирал кръст, че могат да им завидят и много спортисти – те непрекъснато отдават поклони на своите клиенти. А когато навършат 18 години – извънземен изчезват. Заменят ги с нови – по-млади. Тази „невръстна" за нас възраст в Япония се смята вече като една неприятна граница за жената. Тя трябва добре да се постарае до това време да се задоми. Задомила се веднъж, японката напуска работа и единствената ѝ грижа вече е семейството.

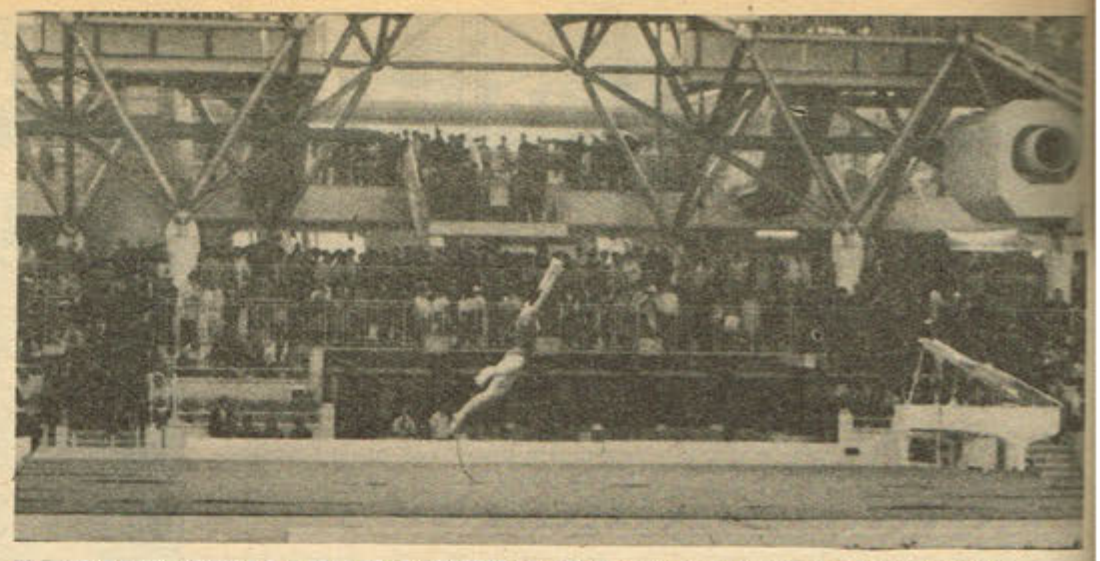
В Япония на почит е мъжът. Той е господар в дома. Нещо повече – „сан", което означава „господ". Жената върши всичко, което е в негова угода. Ето: млада жена носи в двете си ръце изящно сгънати (и все пак тежки!) възглавници, а на гърба ѝ се е наместило малко дете. Пред нея върви мъж. Дали това е семейство или са чужди хора? Семейство са – ето той се обърна, каза нещо и продължи, сложил ръце в джобовете си. .. Гледах дълго след тях и си мислех – ще се промени ли някога това? Разбира се! Младите вече имат други разбирания. Те нарушават вече много „мами". Сред зелените дървета се издигаше красив дворец, а пред него – голямо езеро, обсипано с разцъфнали бели лилии.

В Токио се разхождахме дълго време и не почувствувахме никаква умора. Приятното чувство от различните срещи с непознати и интересни неща надделяваше над всичко. Изкачихме се и на високата 333 метра токийска кула, от която се виждаше цялата столица. Беше нощ, но градът под нас светеше като слънце!

Минахме и през един от старите квартали. Тесни улици, от двете страни на които се бяха наредили малки, уютни барчета и гостилници. Любезните притежатели се стараеха на всяка цена да привлекат минувачите в заведението си. Мнозина влизаха – но не толкова примамени от думите им, а от апетитната миризма на риба, раци и други източни деликатеси. Отнякъде долиташе майнствена музика и ние любопитно надникнахме в един от локалите, скрил се под земята. .. Посетителите бяха само мъже. Имаше и няколко гейши. Всички ни гледаха крайно учудено: сами жени в заведение!!!

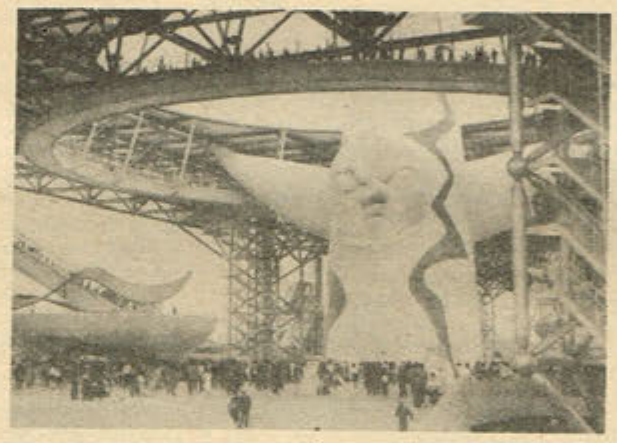
И ето ни отново на път. От кораба до кея се бяха прострели цветни ленти. Пристанището беше по-ярко от всеки друг път – приличаше на някакъв пъстър килим. Последни минути, последни думи. Погледи... Сълзи. .. Само ние се радвахме – връщахме се в родината си. Започнаха да се разкъсват цветните гирлянди. .. От палубата на кораба се разнесе песента на Катюша. Ръцете махаха за сбогом, очите на нашите изпращачи светеха, но усмивката им беше загадъчна – ние така и не разбрахме, когато се смеят, дали винаги им е весело или им е тъжно. Разбирахме само неколцината българи, които ни изпращаха. Ето – онзи мургав мъж от нашето търговско представителство все още стои на кея и маха с ръка, а около него се оплитат тънките ленти. В очите му виждахме толкова ясно искрената му тъга по родината. Как искаше той в този момент да тръгне с нас. . . Вълните отнасяха ехото от последните думи на нашите изпращачи – „много поздрави на България, много, много. . ."

Румяна СТЕФАНОВА
Снимки: Нешка РОБЕВА

БЪЛГАРСКИ СПОРТИСТИ В „СТРАНАТА НА ИЗГРЯВАЩОТО СЛЪНЦЕ". РУМЯНА СТЕФАНОВА ИГРАЕ СВОЕТО СЪЧЕТАНИЕ В ДЕНЯ, ПОСВЕТЕН НА БЪЛГАРИЯ НА СВЕТОВНОТО ИЗЛОЖЕНИЕ В ОСАКА.

ПОСЕТИТЕЛИТЕ НА „ЕКСПО 70" БЯХА ПОСРЕЩАНИ НА ВХОДА ОТ ТОВА СЛЪНЦЕ – СИМВОЛ НА ЯПОНИЯ.

ПАРКЪТ С ПАГОДАТА В КИОТО.

убавата мадам Бътерфлай Но след нея идях втора, трета японка – и все така красиви. . . Не ми омръзваше да гледам техни дребни, но гъвкави, сякаш изтъкани от най-прелестните човешки черти жени от които лъхаше доброта и искреност. Clek тропот на дървени обувки отекваше тишината. . .

Настрана от нас разговаряха няколко японци. През цялото време те се усмихваха мило един на друг и непрекъснато се кланяха. Това ни се видя много странно и после малко смешно, но скоро ни обясниха, че при тях не е прието ръкуването като поздрав. Усмивката и дълбокият поклон – това е изразът на уважение, което един японец отдава на своя събеседник. После пак картина видяхме навсякъде – в хотели, магазини, ресторанти. .. Младите симпатични продавачки от големите универсални магазини вероятно имат така

бу". Въпреки неодобрителните погледи на възрастните японските младежи и девойки вече вървят хванали се за ръце, дори прегърнати! След време всички ще бъдат като тях.

В Осака пристигнахме късно през нощта. Долетяхме с прочутия със своята скорост влак „Синята стрела". Хотелиерът ни посрещна изключително любезно и все пак доста настойчиво ни припомни, че тук, в Япония, трябва да си събуваме обувките, преди да влезем в стаята си. ..

След програмата, която изнесохме в една от просторните зали на „Експо 70", и дългите разходки из различните палати на изложението – едно пътешествие сякаш в страната на приказките (или поточно в бъдещето на човечеството), посетихме и старите столици на Япония – Нара и Киото. В Киото изумителният старинен парк ни грабна в своите обя-

---

да знаеш, че някой те чака пред вратата.

Влязохме в бара и зачакахме да ни донесат кафе. Попитах я съгласна ли е да прекара вечерта с мене, но тя каза, че в никакъв случай не може. Леля Даб ще има гости на вечеря, а чичо Джордж ще иска на всяка цена да чуе как се е държал неговият подарък.

– Тогава може би утре?

Кейт объркана гледаше чашата си.

– Утре. . утре аз .. обещах да вечерям с Ден.

– Дявол да го вземе! – избухнах аз.

Кейт се засмя.

– А в петък? – настоявах аз.

– В петък с удоволствие – каза Кейт.

Отидохме на трибуната и видяхме как в петата гара Ден спечели като победител. Кейт бурно ръкопляскаше.

5

На паркинга за леки коли се водеше жесток бой. Излязох от колата, за да се прибера в къщи след края на състезанията, и се намръзнах на мястото си. На празното пространство между колата и първата редица автомобили се биеха двадесетина души, биеха се просто на живот и смърт. Нямаше съмнение, че някои си служеха с боксове. Във въздуха свистяха велосипедни вериги. Двамина лежаха на земята почти неподвижно, в напрегнати пози, сякаш вършеха някакъв странен туземен ритуал. Останалите на единия стискаха китката на другия, който държеше в ръката си остър нож.

Изглеждаше, че се бият две горе-долу еднакви групи, но не можеше да се разбере кой от коя е. Всичко ставаше в пълно мълчание. Чуваше се само тежкото дишане на озверелите хора. Зрителите, които излизаха от хиподрума, стояха в полукръг със зинали уста. Броят им непрекъснато се увеличаваше, но никой не имаше намерение да се намеси в боя и да го прекрати.

Видях до себе си един продавач на вестници.

– Защо се бият? – попитах аз. Продавачите на вестници знаеха всичко, което става на хиподрума.

– Това са шофьори на таксита – каза той. – Две различни групи: едната е от Лондон, а другата от Брайтън. Не знам точно защо се бият, но не им е за пръв път.

С юмруци и различни железни предмети шофьорите си нанасяха тежки удари. Двама от тях се бяха превили на две и държаха в агония коремите си. По лицата на всички имаше кръв, дрехите им бяха съвсем изпокъсани.

– Току виж, че се изпотрепали – каза девойката до мене, като гледаше тая сцена с някаква смесица от ужас и възхищение.

Сърцето ми замря над главата ѝ човека, който стоеше от другата ѝ страна – едър мъж с мургаво, сякаш загоряло от слънцето лице. Той не блюдаваше боя с отвращение и бе присвил очи. Не можах да си спомня името му, но чувствувах, че би трябвало да го познавам.

Тревогата сред тълпата зрители все повече нарастваше, няколцина хукнаха да търсят полиция. В думите на девойката имаше много истина: ако не дойдеше помощ, някои от участвуващите в боя можеха да умрат от тежките удари.

Появи се един полицай, видя какво става и отиде да търси подкрепления. След малко се върна с четирима пеши и един конен полицай – всичките въоръжени с палки. Те се хвърлиха в центъра на сражението, но трябваше да минат няколко минути, преди да сложат край на боя.

Когато всичко свърши, хората започнаха да се разотиват. Ония, които искаха да наемат такси, се приближиха до полицая, за да разберат скоро ли ще бъдат освободени шофьорите. Към групичката им се присъедини и мургавият мъж.

Един от журналистите, които постоянно пишеха за конните състезания, стоеше до мене и записваше нещо в бележника си.

– Кой е оня мургав мъж, Джон? попитах го аз.

Той вдигна очи към мене и погледна кого соча.

– Струва ми се, че се казва Тюдор – каза той. – Има някакъв собствен коня. Отскоро е в Англия. Милионер. Не го познавам добре. Изглежда недоволен, че не може да си отиде.

– А какъв беше твоя бой?

– Междуособна война, както ми съобщи агентурата – весело отвърна той. – Извинете, трябва да телефонирам в редакцията. Вие веднага ли си тръгвате?

– Чакам моя проклетник Джо Нантуич – казах аз. – Обещах да го закарам в Доркинг.

Дойдоха две линейки, за да вземат ранените шофьори. Отзад във всяка от тях се качи по един полицай. Останалите шофьори трепереха от студ – след разгорещената битка сега влажният февруарски вятър ги пронизваше до костите. Те бяха цели в кръв и синини, но ни най-малко не се разкайваха за станалото. От едната група напред излезе човек, направи муцуна към другата група и оскърбително се изхрачи. Ризата му беше на парцали, а лицето – цяло в синини. С бицепсите му би се гордял всеки ковач. Върху челото му падаше перчем от тъмни коси. В целия му вид имаше нещо опасно. Когато полицаят го улови за ръката, за да го отведе обратно в групата, тъмнокосият рязко се обърна и изръмжа. Към него тръгнаха още двама полицаи и той неохотно се подчини.

Вече бях решил да зарежа Джо, когато той изведнъж се показа през вратата и ми викна, без дори да се извини за закъснението. Но не само аз го видях и чух. Високият мургав мистър Тюдор тръгна към нас.

– Нантуич, бъдете добър, закарайте ме в Брайтън – уверено каза той. – Както виждате, не мога да взема такси, а след двадесет минути имам важна среща.

Джо безсмислено ме погледна. Както изглежда, мозъкът му работеше на малки обороти. Той каза:

– Да, но. . колата. . . колата ми не е тук сър. Аз също ще пътувам с друг. .

– С вас ли? – обърна се към мене Тюдор. Аз кимнах. С характерната за него небрежност Джо не ни представи един на друг.

– Ще ви бъда задължен, ако ме закарате в Брайтън – бързо каза Тюдор. – Ще ви платя като за такси.

Явно беше, че много бърза. Трудно бих му отказал тая услуга, която не ми струваше нищо, а за него беше толкова важна.

– Ще ви закарам без пари – казах аз, – но трябва малко да се постесните: колата ми е двуместна.

– Щом е малка за трима, Нантуич ще остане тук, а вие после ще се върнете за него – решително каза Тюдор.

Джо никак не се учуди, но аз си помислих, че мистър Тюдор твърде много е свикнал да се съобразява само със собственото си удобство.

Минахме покрай групата задържани шофьори и се отправихме към моя „лотос". Тюдор седна вътре. Беше толкова голям, че нямаше никаква надежда и Джо да се смести в колата.

– Ще се върна да те взема, Джо – казах аз, като се мъчех да не покажа яда си. – Чакай ме на шосето.

Качих се в колата, бавно потеглих и като погледнах надолу, за да превключа скоростите, случайно видях ръката на Тюдор, отпусната върху коляното му. Пръстите бяха широко разперени и напрегнати. И изведнъж си спомних къде съм го виждал. Тогава той стоеше в бара в Сандаун с гръб към мене и ръката му лежеше на тезгяха до чашата. Разговаряше с Бил, а аз стоях зад него – не исках да прекъсвам разговора им. После Тюдор пресуши чашата си и си отиде.

Сега го погледнах в лицето.

– Колко жалко за Бил – казах аз.

Мургавата ръка леко потрепна. Той обърна глава и втренчено ме изгледа.

– Да, наистина жалко – бавно каза той. – Надявах се, че ще се състезава с моя кон в Челтънхем.

– Обичате ли конете?

– Разбира се.

– Бях точно зад него, когато падна – казах аз и подтикнат от някакъв импулс, добавих: – Това падане поражда твърде много въпроси.

Почувствувах как огромното тяло на Тюдор се напрегна до мене. Знаех, че продължава да ме гледа.

– Да, сигурно – каза той.

Както изглежда, Тюдор искаше да добави още нещо, но се отказа и погледна ръчния си часовник.

– Ако обичате, оставете ме пред хотел „Плаза" – каза той.

– Къде е това?

– Съвсем наблизо. Ще ви покажа. – С тона си той ме принизяваше до ролята на свой шофьор.

Минахме няколко мили в мълчание. Моят спътник бе потънал в размисли. Когато наближихме Брайтън, той ми показа пътя към хотела.

– Благодаря – студено каза Тюдор, като измъкваше грамадното си тяло от моя нисичък автомобил. Целият му вид говореше, че приема голямата услуга, която му бе направена от непознат човек, съвсем като в реда на нещата. Той вече бе направил две крачки встрани, когато изведнъж се обърна и попита:

– Как се казвате?

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

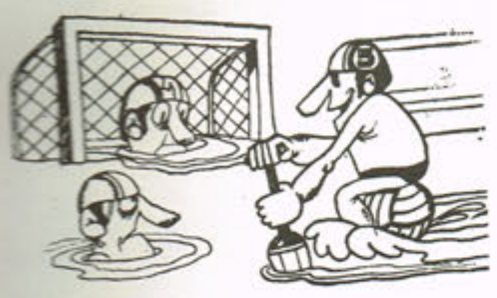
МАСКАТА НА ХОКЕЙНИЯ ВРАТАР

В петата минута от мача между нюйоркския „Рейнджърс" и монреалския „Монреал Канадиънс" канадският вратар Жак Плант за пръв път в света сложил маска на лицето си. Това станало през ноември 1959 година.

– Само една причина ме накара да използувам маската – казва Плант – честите травми.

През 1956 г. с помощта на свой приятел, специалист по стъклопластмасата, Жак Плант конструирал маска, която използувал само на тренировки. Треньорът му забранявал да я слага по време на мачове, опасявайки се, че това ще пречи на игровите възможности

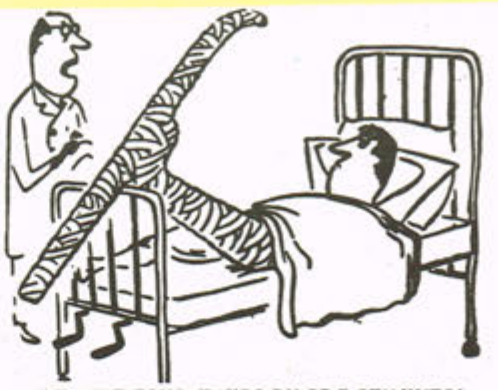
Но по време на въпросния мач шайбата ударила Плант по носа. Помолили го да продължи мача въпреки контузията. Вратарят се съгласил, но при условие, че си сложи маската. Треньорът приел с неохота, но когато неговият отбор спечелил мози и още десет поредни мача, той се предал.

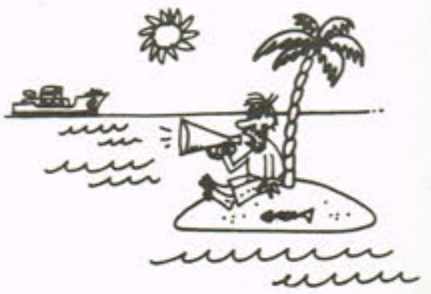
БЕЗ ДУМИ

БЕЗ ДУМИ

– НЕ МИ Е ЯСНО, КАКВО ВИ СЕ Е СЛУЧИЛО?

– ЕЛАТЕ МЕ ВЗЕМЕТЕ, КАТО ПОЧНЕ ФУТБОЛНИЯТ СЕЗОН!

Ватерполисти, учете се!

В ранни часове на деня лондонският аквариум прилича повече на. . . вайла по водна топка. Под ръководството на националния състезател Глин Бери делфините със завидно умение разиграват топката.

Като коментира успехите на своите възпитаници, Глин Бери твърди: „Не съм виждал нито един играч, който може да изскача толкова високо над водата, колкото моите ученици. Всички ватерполисти могат да се учат от тях!"

МИНИ-СЛУЧКИ

ЕКСПЕРИМЕНТИ В ПРОГРАМАТА

В програмата на зимните олимпийски игри под формата на експеримент са били включвани и някои слабо разпространени спортове.

През 1948 г. се състоял така наречените зимни петобои. В пет последователни дни спортистите се състезавали в бягане със ски на 10 км, стрелба с карабина, спускане със ски, фехтовка и конен спорт. Победил шведът Г. Лунд.

На олимпиадите през 1924 и 1932 г. имало състезания по кърлинг – вид игра с камък върху лед. А на „бялата олимпиада през 1936 г. се появил и гвоздеят програмата на кърлинга – патинаж. Всички тия експерименти се оказали неуспешни и въпросните дисциплини завинаги изчезнали от олимпийската програма.

На зимната олимпиада през 1932 година (Лейк Плесид) състезателите наблюдавани с интерес състезанията по един нов вид спорт – надбягвания с ръчни бомбички в шейни. Трябва да отбележим, че шейните, теглени от кучета, бяха най-разпространеното средство за съобщение в Канада и Северна Канада.

Състезанията се провели по следната дистанция: шейните (7 кучета и водач) спортистите два пъти по едно разстояние, общо 40 километра. Победител спортистът през 3 минути, Лебрун Е. Гидо (Канада), който развивал средна скорост 20 км/час.

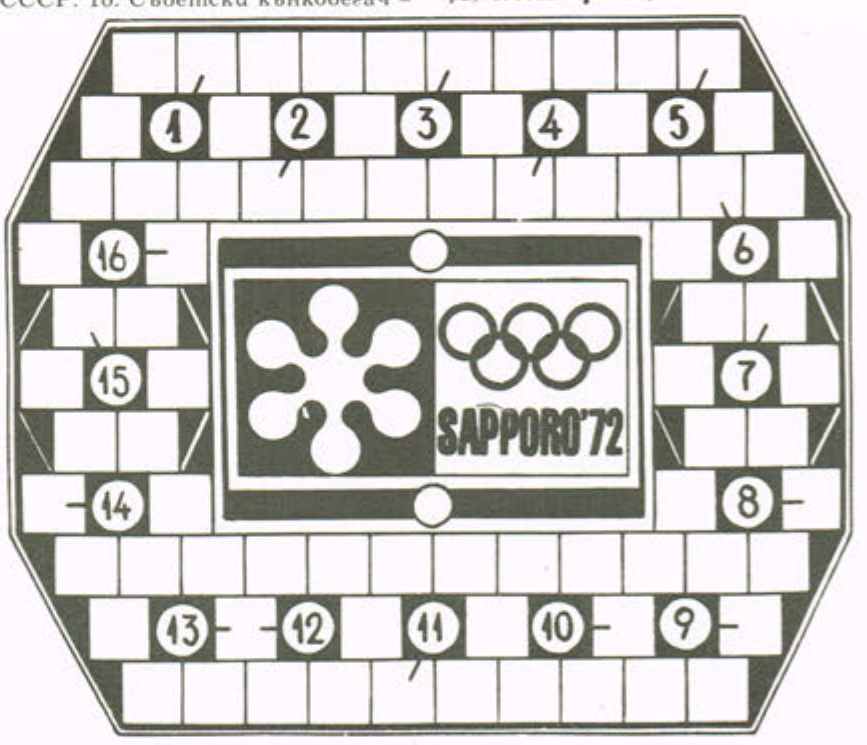
КАК СЕ ПЕЧЕЛЯТ МЕДАЛИ

В желанието си да спечелят максимален брой медали на олимпиадата в Лейк Плесид през 1932 г. американците пренебрегнали установените международни правила, според които кънкобегачите се състезават по двама. Домакините провели състезанията с общ старт, което довело до пълен хаос на пистата – сблъсквания, умишлени и неумишлени препречвания и пр. Скандинавците, които били безспорни фаворити, протестирали, искали да им се предоставят условия за честна борба и работата стигнала до скандал. Въпреки всичко организаторите не отстъпили – състезанията завършили по „американските правила" и никой не се учудил, че от 12-те медала домакините „изтървали" само два сребърни.

ОТ ДВА, ЧЕ НИТО ЕДИН

За голяма изненада на домакините през 1948 г. на олимпиадата в Сен Мориц пристигнали два американски хокейни отбора. Единият бил изпратен от Съюза на спортистите аматьори, а другият от Аматьорската хокейна асоциация. След дълги спорове тимът на аматьорската хокейна федерация взел надмощие и бил включен в състезанията. Междувременно олимпийският комитет на САЩ застанал на страната на „обидените", при което МОК декласирал американския отбор, заел четвъртото място в турнира.

КРЪСТОСЛОВИЦА «САПОРО»

От чертичката по посока на часовниковата стрелка.

1. Алпийски курорт, където е проведена I зимна олимпиада. 2. Австрийски скиор, троен победител в Кортина д Ампецо. 3. Популярен съветски хокеист. 4. Съветски хокеист и футболист. 5. Скидисциплина. 6. Съветски скиор на дълги разстояния, участник в Кортина д Ампецо и Скуо Валей. 7. Италиански скиор – алпийски дисциплини. 8. Малкото име на известен швейцарски скиор. 9. Вратар на хокейния отбор на СССР. 10. Съветски кънкобегач – бивш световен рекордьор. 11. Унгарска фигуристка. 12. Съветски кънкобегач. 13. Наш скиор от „Рилски спортист" – надежда в алпийските дисциплини. 14. Съветски хокеист – нападател. 15. Малкото име на френски фигурист. 16. Градът на XI зимни олимпийски игри.

Съставил: Димитър АТАНАСОВ

Отговори на кръгословицата от бр. 34

1. „Партизан". 2. Реми. 3. Симеонов (Здравко). 4. Бокс. 5. Хлебаров (Димитър). 6. Рива. 7. Филипова (Красимира). 8. Иван (Колев).

7 ДНИ СПОРТ

XI ЗИМНИ ОЛИМПИЙСКИ ИГРИ В САПОРО: финали – на 3 – тържествено откриване; на 4 – 30 км ски, 5000 м кънки; на 5 – северна комбинация, спускане (жени), 500 м кънки (мъже) и бобслей (двойки); на 6 – 10 км ски скок от малката шанца, 1500 м кънки (мъже), на 7 – 15 км ски спускане (мъже), 10 000 м кънки, фигурно пързаляне – жени и спускане с шейни–единично мъже и жени.

БАСКЕТБОЛ: четвъртфинал на среща-реванш от турнира за купата на европейските шампиони „Даугава" – „Марица" на 2-и в Рига; III кръг от пролетния полусезон на женската „А" РБГ – на 6-и: Спортист – Левски–Спартак, ЦСКА – Академик (Пд), ВИФ – Академик (Сф), Локомотив – Перник, ЖСК–Спартак – Славия, Черноморец – Марица; първи ден от първия пролетен турнир на мъжката „А" РБГ – на 7-и в зала „Универсиада": Академик (Сф) – Лъсков, ЦСКА–Локомотив, ВМЕИ – Левски–Спартак, Черноморец – Славия, Балкан – Академик (Пд), ВИФ – Черно море.

КОЛОЕЗДЕНЕ: на 6-и републикански колокрос в Габрово.

СКИ: на 5-6-и за купата „Вела Пеева" в Юндола – мъже и жени – алпийски дисциплини и бягания.

ЛЕКА АТЛЕТИКА на 5-6-и републиканско първенство в зала за юноши и девойки – мл. възраст.

МОЯТА ПРЕКРАСНА ЛЕЛЯ

Фейлетон

Аз съм шампион по бокс в категория най-най-средна. Както казват всички, не съм лош шампион. Спечелил съм вече награди и медали от всякакъв вид благородни метали, а като направим събирането, не слагат в деловия календар. Смених няколко треньори и от всекиго научих по нещо, но моите успехи не се дължат нито на тях, нито на разните методисти, масажисти и други фактори, които се грижат за нашия спорт. Всичко, което постигнах, дори и титлите на световното спортно поле, дължа на моята прекрасна леля.

Никога не съм подозирал какво богатство е тази моя леля. Тя бе известна в целия ни род като кавгаджийка и всички роднини я подиграваха заради нейните магьосничества, хороскопи и фокуси, с които се мъчеше да докаже, че е ясновидка. Така мислих и аз, но повярвах в нейното всемогъщество, защото тя първа ми предсказа, че ще бъда шампион. Това стана така:

Треньорите вече бяха забелязали моя талант. Започнах да тренирам с най-големите сили от нашата категория и в най-хубавите салони. Изработиха и специален план лично за мен, а Шишибанов, този професор по бокс, както му казват неговите колеги, пое шефство над моята особа. И не само пое шефство, но заработи с амбиция, която може да се измерва само с мегатонове. Всеки ден той ме посрещаше в салона с нови изобретения, аз ги научавах и много скоро спаринг-партньорите започнаха да избягват срещите с мен. На всяка тренировка Шишо ме изстискваше като лимон, а след тренировката аз пък изстисквах фланелката си в банята и бай Спиро викаше отвън: „Хей не пускай толкова силно душа." Научих туй-онуй от техниката и тактиката и побеждавах всичките си противници. Но все още не вярвах, че съм най-силен, и даже малко се страхувах от състезанието, на което трябваше да се реши ще ме бъде или не между шампионите. Точно тогава ме намери моята леля, която реши всичко. „Дай, моето момче, каза леля, да ти хвърля едни карти, та да паднат кахърите от сърцето ти." И още преди да отворя уста, тя каза някакви тайни думи и предрече:

„Ще трябва да се преборищ до три пъти (то всички знаят, че в нашата категория има заедно с мен само четири души, ама леля го каза ясно и категорично). Най-тежко ще ти бъде с едно момче стройничко, високо, ячко и черноочко (веднага се сетих, че това е Румен Бенгалеца, дето беше шампион преди мен, ама откъде леля можеше да знае мези работи?). Съдиите ще бъдат за теб и против теб, но победител ще станеш ти!"

Така каза леля и така стана! Победих всички. Най-тежко беше с Бенгалеца. Съдиите се разделиха на две и спорът се реши с жури. Дапел. Леля позна от игла до конец и мези, дето разправят, че всеки можел да предскаже същото без карти и заклинателни думи, имат много здраве. Както казва леля, те са мои и нейни врагове.

Оттогава вярвам само на леля. Дори някои приятели от другите категории, дето не са ми конкуренция, също ги водя при нея да им каже бъдещето. Е, тренирам както по-рано (няма как – стипендия ми дават хората, квартира водят ме на лагер-школи, на състезания в чужбина, с една дума осигуряват всички тези допълнителни фактори за подготовката на един спортист), но главното остава МОЯТА ПРЕКРАСНА ЛЕЛЯ. Треньорите вече не отговарят на повишените ми изисквания. Зароди се, значи, непримиримо противоречие между мен и мен. Точно това ме накара да отида онзи ден при нашето ръководство и да им кажа: „Не харчете пари за толкова специалисти, уволнете ги! Дайте да започнем леля, та да оправи целия отбор." А ме вадят някакви решения и ми четат, че в спорта има мало място за разни меценати като мен подобни. Щурави хора! Не си знаят интереса. Разбират, че ме направи шампион, та и сега да се перчат с моите успехи, ама нали е човешка злоба, не признават ЛЕЛИНАТА МЕТОДИКА.

ДИМ-ЖА

екран

2

3

1 *СЪВЕТСКИЯТ БИАТЛОНИСТ ВИКТОР МАМАТОВ – ТРИКРАТЕН СВЕТОВЕН ШАМПИОН С ШАФЕТАТА НА СССР (1969, 1970 и 1971 г.). ЩЕ ПРИБАВИ ЛИ КЪМ КОЛЕКЦИЯТА СИ И ЗЛАТЕН ОЛИМПИЙСКИ МЕДАЛ? (АПН)*

2 *ПРЕД НОВАТА СГРАДА НА КМЕТСТВОТО В САПОРО КРАСИВИ ЯПОНСКИ ДЕВОЙКИ ИЗДИГНАХА ОЛИМПИЙСКОТО ЗНАМЕ И ФЛАГОВЕТЕ НА 35-ТЕ СТРАНИ УЧАСТНИЧКИ.*

3 *ФИНЛАНДЕЦЪТ ЕЕРО МЕНТИРАНТА СЕ КЛАСИРА ТРЕТИ В ПОСЛЕДНОТО КВАЛИФИКАЦИОННО СЪСТЕЗАНИЕ НА 50 КМ. БЛАГОДАРЕНИЕ НА ТОВА И НА СЛАВНОТО СИ СПОРТНО МИНАЛО ПРОЧУТИЯТ СКИОР ОТНОВО НАМЕРИ МЯСТО В ОЛИМПИЙСКИЯ ОТБОР НА СВОЯТА СТРАНА. (ЛЕХТИКУВА – БТА)*

4 *ПО СКЛОНОВЕТЕ НА ВРЪХ ЕНИВА, ОТКЪДЕТО ВОДЯТ НАЧАЛОТО СИ МЪЖКАТА И ЖЕНСКАТА ПИСТА ЗА СПУСКАНЕ СЪС СКИ.*

5 *ЩАСТЛИВАТА ТРИНАДЕСЕТОРКА НА ШВЕДСКИТЕ СКИОРИ, КОИТО ДОБИХА ПРАВО ДА СЕ СЪСТЕЗАВАТ В САПОРО: ГОРЕ – БЬОЛИНГ, БАКМАН, ГУНАР ЛАРСОН, ХАНС-ЕРИК ЛАРСОН, ЛИМБИ, ЛУНДБЕК, МАГНУСОН, САНДСТРЬОМ И АСЛУНД; ДОЛУ – ЛИНДКВИСТ, ТАНО, ОЛСОН И БОДЕЛИД. (ПРЕСЕНС БИЛД – БТА)*

6 *ЕВРОПЕЙСКИТЕ ШАМПИОНИ НА ДВУМЕСТЕН БОБ ВОЛФГАНГ ЦИМЕРЕР И ПЕТЕР УЦШНАЙДЕР (ГФР) СА СРЕД ОСНОВНИТЕ ПРЕТЕНДЕНТИ ЗА ОЛИМПИЙСКАТА ТИТЛА. (ФОТОПРЕС – БТА)*

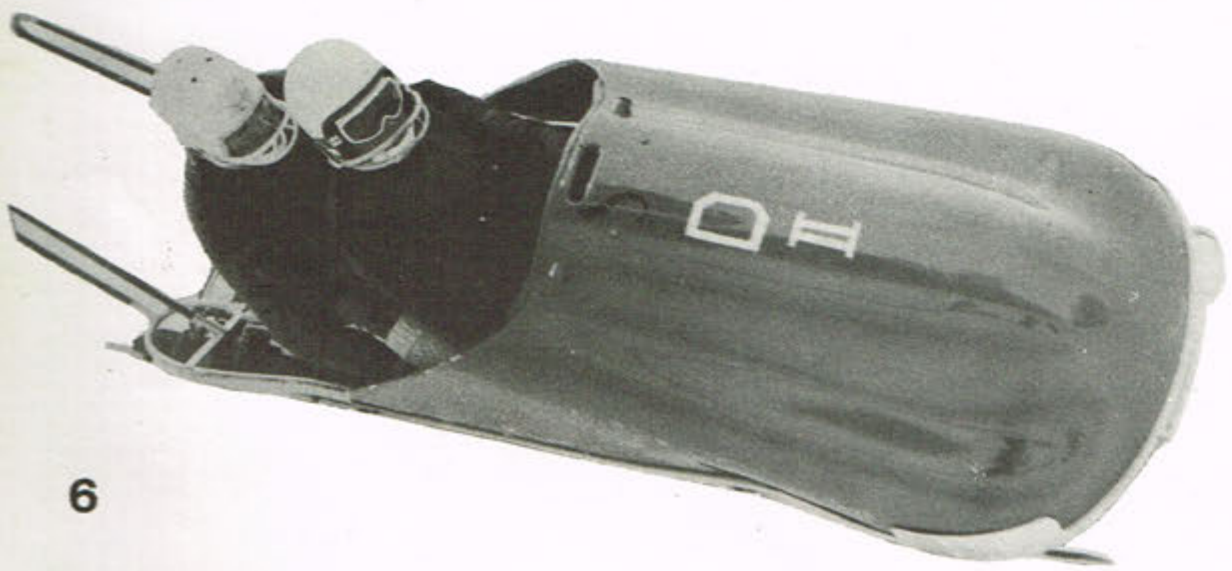
7 *РАДОСТТА ОТ ПОБЕДАТА! КОЛКО ПЪТИ ВЕЧЕ СА Я ИЗПИТВАЛИ СЪВЕТСКИТЕ ХОКЕИСТИ! СЕГА ТЕ ПАК СА ОСНОВНИ ФАВОРИТИ В ТУРНИРА ОТ XI ЗИМНА ОЛИМПИАДА.*

4

5

6

7